ČECHOAUSTRALAN

KRAJANSKÝ LIST

SRPEN 2009

www.cechoaustralan.com

V tomto čísle:-

Okupace ? - Barbara Semenov	*2*
3 x z Karlových Varů - Frank Nykl	*3*
Zlatá studánka - Luděk Ťopka	*6*
Výlet nejvzácnější - B. Semenov	*9*
Dopis Obamovi - Zdeněk Volek *Podivný dopis - Jaroslav Weis*	*12*
O chování zvířat a cenzuře - Glosa M. Ondráška	*13*
Role sdělovacích prostředků - Milan Dubský	*14*
Prasečí chřipka - Ivan Kolařík	*15*
Život je jen náhoda (10. pokračování) - Ante Schott	*17*
Okupace po australsku	*19*
Jaroslav Seifert v londýnské podzemce	*20*

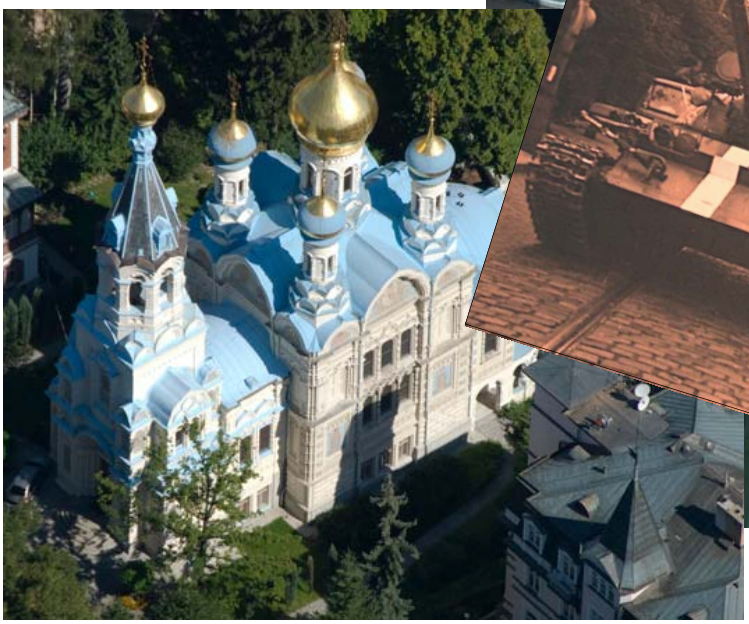

... Ruské Karlovy Vary

Generální konzulát České republiky:
500 Collins Street, Melbourne 3000,
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

OKUPACE ?

Barbara Semenov

Před jednačtyřiceti lety se bezmocní Češi a Slováci bránili proti okupaci alespoň obrazně. Vzpomínám na text písně „Běž domu Ivane, čeká tě Nataša..." Ivan odešel domů za jednadvacet let. Ovšem jen aby se během dalších dvaceti vrátil zpátky. I s Natašou. Do Karlových Varů.

O ruských Karlových Varech jsem slyšela často a mnohé. Začátkem července jsem se tam tedy konečně vypravila, abych se na vlastní oči přesvědčila, jak vypadá dnes slavné lázeňské město, které miloval Goethe a Beethoven a které se vyznamenalo v historii tolika skvostnými atributy. Léčebné prameny, včetně toho třináctého – který nejenže léčí, ale na rozdíl od vroucích vřídel také chutná – jedinečná Becherovka, „vyrobena dle tajného receptu z vyvážené směsi bylin a koření", nádherný křišťál a porcelán Moser, lahodné lázeňské oplatky, výstavné secesní domy, mezinárodní filmový festival...

Musím přiznat, že za mé poslední návštěvy Varů před třiceti lety bylo město značně zchátralé, poznamenané normalizací, šedé, zanedbané. Jeho dnešní krása mně tak přirozeně učarovala na první pohled. Zářivé nové fasády lázeňských domů, nenapodobitelná česká secesní architektura zasazena do zeleně zalesněných vrchů, teplá říčka Teplá se svými mostky, noblesní kolonády, pěstěné parky a zahrady. K tomu i příslušející lázeňští a festivaloví hosté a turisté, obchody s luxusním zbožím, - za Karlovy Vary by se našinec nemusel před světem vůbec stydět.

Jenže našinec za výstavností dnešních Varů nestojí. Není žádným tajemstvím, že o ‚facelift' lázní se postarali Rusové. Se svými investicemi se ve městě zabydleli – se svými rodinami, zvyky, podnikáním, kriminalitou, prostě vším. A českému návštěvníkovi se svírá srdce, vidí-li v ulicích ruské názvy, nápisy a anonce, slyší-li ruštinu na každém rohu, - nabídky v ruštině se na vás jen hrnou. Tu vám Rus slibuje poznávací okružku českým městem, tu se Ruska snaží propagovat českou Becherovku, tu hlásá nápis „balšuju skídku" (velkou slevu) či „raspradážu" (výprodej), tu velké inzerce na „novyje kvartíry"... Ocitli jste se v Rusku, stejně tak jako Karlovy Vary.

„Z těch Rusů nám už hrabe", říká mi taxikář hned při příjezdu. „V devadesátým tu měli zájem investovat Američani, Němci, Australani, ale nikomu to nedovolili. A teď to tu za čtvrtinu skupují všechno šmahem Rusové".

České služby jsou v Karlových Varech neobvykle příjemné. Přátelští a poctiví taxikáři, nápomocný a ochotný hotelový personál, úslužní číšníci, a v obchodech by Vás snad samou láskou snědli jen proto, že mluvíte česky. Náhle ožívá ona česká soudržnost, na kterou se jinde dávno zapomnělo. Je to způsobeno snahou kompenzovat finanční převahu a aroganci nových přísídlenců?

Nikdy v životě jsem necítila averzi k ruským lidem. Ani v roce 1968. V době okupace jsem byla jako patnáctiletá s rodiči v Indii. V malé satelitní kolonii expertů těžkého strojírenství žili v přátelském duchu Čechoslováci a Sověti. Tenkrát se mezi Rusy vyčlenila skupina, která veřejně odsoudila invazi. Byli v okamžiku zbaveni svého statutu a odesláni zpět, pravděpodobně na Sibiř. Poznala jsem mnoho příjemných Rusů, dobrých lidí; ruštinu jako jazyk Čechova, Tolstého a Puškina jsem milovala. Nenávist ve mně vzbuzovala pouze sovětská totalita, její zrůdy Stalin, Brežněv a další, a samozřejmě - její tanky. Sovětského zmanipulovaného národa mi bylo spíš líto.

V nedávném průzkumu vedeném v Rusku celých 34% respondentů odpovědělo, že o něčem takovém, jako je okupace tehdejšího Československa v roce 1968 slyší vůbec poprvé. Absolutní novinkou to bylo pro 58% respondentů mladších pětatřiceti let. Ani mezi lidmi nad 55 roků není povědomost o událostech před čtyřiceti roky nijak veliká a každý šestý dotázaný z této kategorie neví, o čem je řeč. Zhruba jedna třetina respondentů však o okupaci Československa „něco málo ví" a další třetina o tom „cosi slyšela". Těmto dvěma třetinám byla tedy dána doplňující otázka, zda vědí, proč vojska vstoupila na území Československa. Polovina dotázaných nedokázala uvést jediný důvod, v té druhé se objevují odpovědi typu: „šlo o politiku", „zase se v něčem nedohodli", či „byla to nějaká složitá situace". Morální odpovědnost Ruska za okupaci přiznal v Praze na jaře 2006 ruský prezident Vladimír Putin.

Rusové v dnešních Karlových Varech jsou ale jiná sorta. Je pravda, že to byly jejich peníze, které zvelebily zašlé lázně. Bez nich by pravděpodobně zůstalo město jako jeho vlakové nádraží. Zážitek trochu jiného rázu je totiž přijet do Karlových Varů vlakem. Nádraží, kterým projíždějí mezinárodní rychlíky, vypadá jako po náletu za druhé světové války a po čtyřicetileté komunistické devastaci dohromady! Zkrátka něco nepředstavitelného - rozmlácená skla nápisů, špína, oprýskaná omítka, grafitti, stanice zarostlá houštím, zdemolované stánky,... Předpokládala jsem nadějně, že slavní hosté filmového festivalu, Antonio Banderas a John Malkovitch nebudou cestovat do Varů vlakem. Pojali by dojem, že jsou na setu válečného filmu v minulém století. Sem tedy ruský investor neměl zájem vložit nějaké to euro, dolar či rubl. A místním je vzhled nádraží zřejmě lhostejný...

Kdo je však náš „ruský investor", víme. O „čistotě" investic také. A proto můžeme pouze konstatovat stav věcí. Tak jako nezmohla dříve tehdejší vláda nic proti politické a vojenské moci okupantů, těžko se ta současná postaví proti síle, proti které neumí dnes v podstatě účinně bojovat ani zbytek pokrokového a vyspělého světa. Ruská mafie je nechvalně známá a zatím se zdá být globálně téměř nepřemožitelná. Zakousla se do našich lázní a už je nepustí. Je na správě českého státu, jak dalece ji připustí obsazovat dále naši zem.

Konzulát Slovenskej republiky:
78 Gardenvale Road, Elsternwick 3185
Tel: 03 9596 2529, Email: mmarkus@ozemail.com.au

SRPEN 2009
3

KARLOVY VARY TŘIKRÁT

- od našeho dopisovatele z Karlových Varů Franka Nykla

V úterý, 21. srpna 1968 mě ráno vzbudila manželka, že prý je načase, když mám to volno, abych vyjel s kočárkem a s naší osmiměsíční ratolestí do ulic na procházku. Prý jsem pořád v práci a kluka si ani neužiji. Byla to pravda, dělal jsem v Karlovarském špitále a tam byly samé přesčasy a málo volna. Dělal jsem na operačním sále chirurgie, kde bylo práce nad hlavu. Zatímco mi přebalovala našeho kluka Roberta a připravovala kočárek, sedl jsem si ke snídani a pustil rozhlas po drátě. Bylo asi půl osmé, když jsem uslyšel tu strašnou zprávu. *„Včera, dne 20. srpna 1968, kolem dvacáté třetí hodiny večer překročila vojska SSSR, Polské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Maďarské lidové republiky a Bulharské lidové republiky státní hranice ČSSR. Stalo se tak bez vědomí prezidenta republiky, předsednictva Národního shromáždění, předsednictva vlády i prvního tajemníka ÚV KSČ a bez vědomí těchto orgánů. V těchto hodinách zasedalo předsednictvo ÚV KSČ a zabývalo se přípravou XIV. sjezdu strany. Předsednictvo ÚV KSČ vyzývá všechny občany republiky, aby zachovali klid a nekladli postupujícím vojskům odpor, protože obrana našich státních hranic je nyní nemožná.“*
Manželka se zhrozila a prohlásila, že teď jít na procházku by byl hazard, ale já ji nakonec přemluvil, že se jen půjdu podívat k Hlavní poště a snad se dozvím od lidí, co se děje. Tak jsem vyrazil přes park a došel k poště. Už z dálky jsem viděl velký dav lidí, jak strhávají provazem od roku 1950 tam postavenou sochu rudoarmějce se samopalem na zádech. Lidé byli rozhořčeni a křik plný nadávek na Rusy se ozýval ze všech stran. Socha spadla a hlava se ulomila a odkutálela o kus dál. Lidem to nestačilo a několik jich začalo do té hlavy kopat, až ji shodili vedle mostu do řeky Teplé. Kolem mne se začal tlačit dav, z něhož mi někteří dali trikoloru a pár našich československých papírových vlaječek. Těmi jsem ošperkoval celý kočárek tak, že si ho začali lidé fotit.
Stál jsem u zábradlí před troskami pomníku a z dálky od Skleněného paláce a restaurace Jizera bylo slyšet hukot tanků. Někteří odvážlivci začali stavět z laviček, popelnic a kusů kamenů z pomníku barikádu. Jak přijel první tank, tak na ni najel, lehce se přehoupl a jel dál kolem pošty přes most, jako by se nic nestalo. Nebylo to nic platné a nemohli jsme nic dělat, jen křičet, házet kameny a psát na velké kusy papíru nápisy napůl rusky a česky, aby odtáhli domů. Ti v tancích na nic nereagovali a jeli dál.
Pak jsem od někoho uslyšel, že to ještě není všechno, protože mají namířeno na Kolonádu a můžou zničit tam umístěné prameny. To by byl konec Karlových Varů. Vůbec jsem nemeškal a horní cestou okolo pošty jsem se rozeběhl i s tím kočárkem k Sadové ulici a u Vojenského ústavu jsem se dostal na Kolonádu. Tam už bylo také mnoho lidí a když jsem se prodral dopředu, spatřil jsem, jak se začíná dělat lidský řetěz, lidé se rozestupovali a drželi se za ruce. Zeptal jsem se jednoho z nich co se děje a on mi řekl, že se od Gottwaldové ulice (dnes Krále

Velvyslanectví České republiky:
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
Tel: 02 6290 1386, Fax: 02 6290 0006

Jiřího) a Dřevěné kolonády řítí několik tanků a oni se je takto chtějí pokusit zastavit. Postavil jsem kočárek za sloup na Kolonádě a přidal se k nim. Chvilku jsme stáli, když jsme uslyšeli hluk motorů a proti nám se vyřítily dva ruské tanky. Zastavily se před Ruskou knihou a jejich hlavně a kulomety mířily na nás. Dělaly zastrašovací manévry, jakoby přidávaly plyn, že se na nás rozjíždějí a pak ho zase ubíraly. Po dlouhých minutách napětí snad dostaly rozkaz k ústupu, protože se jeden po druhém otočily a odjely zpátky. Kdyby to nebylo tak tragické, bylo by to docela k smíchu. Na budově Ruského knihkupectví, před kterým ještě před chvílí ty tanky stály, byl totiž velký transparent s nápisem – „Sovětská kultura, náš vzor."
Pak se ke mně obrátil můj starší soused v řetězu, pustil mou ruku a říká. „Měl bys raději odejít, můžou se vrátit a ty jsi ještě mladý a jak jsem viděl, jsi tu i s kočárkem. Na nás starších už tolik nezáleží, ale vy byste měli žít dál a pak tohle vyprávět svým dětem. Na to co nám udělali by se nemělo zapomenout."
Na tahle slova si vzpomenu vždy, když vidím nad obchody v Lázeňském městě nápisy v azbuce a bohaté ruské turisty, jak se promenádují po Kolonádě, kterou jsme před nimi a tím i pro ně zachraňovali. Co se to stalo s lidskou pamětí?

Pivovar Karlovy Vary

V roce 1994 zahájil Plzeňský Prazdroj svou smrtelnou likvidaci západočeských regionálních pivovarů. Jako první doplatil na vylhaná a líbivá slova plzeňských boháčů v roce 1994 pivovar v Chebu. Druhým v řadě byl v roce 1996 pivovar v Domažlicích, kterému nepomohl ani v té době i v zahraničí oblíbený pivovar Purkmistr. Likvidaci regionálních pivovarů Prazdroj úspěšně ukončil v roce 1999 zavřením a likvidací posledního pivovaru Karlovy Vary. Nikdo dodnes neví, proč zde výroba oblíbeného piva „Karel" skončila. Noví majitelé neuvedli žádné podstatné argumenty. (Jaké by taky mohli uvést – prostě zničit konkurenci a otevřít dveře pro skupování pozemků ruským podnikatelům.) Pivo „Karel" bylo vždy velice chutné a oblíbené. Kromě „Karla" se pil i dvanáctistupňový „Dukát" a ke konci se zde zkoušelo vyrábět i kvasnicové pivo. Později to bylo desetistupňové pivo „Primus", ale to už nemělo tu správnou chuť.
Bývalý pivovar dnes už Plzeňského Prazdroje v Karlových Varech se měl během dvou let změnit v polyfunkční obchodní areál. (To se říkalo roku 2005). Projekt hodlala uskutečnit karlovarská firma Upmann Style, která v závěru roku 2004 koupila objekty od Prazdroje za nezveřejněnou cenu. O prodeji areálu o rozloze zhruba deseti tisíc metrů čtverečních jednal Prazdroj s různými zájemci tři roky.
Upmann Style jako nový majitel areálu v městské části Rybáře nepočítá s tím, že by se zde ještě někdy vařilo pivo. Z pivovaru zůstaly pouze budovy, veškerá technologie byla odstraněna, zničena a rozkradena.
Podle informací vedení radnice koupila areál ruská společnost, která má být investorem celého projektu. Areál někdejšího pivovaru v Rybářích hodlá zahraniční investor přeměnit na centrum zábavy a postavit zde i byty. Kromě šestipatrových rezidencí mají být v areálu bývalého pivovaru v Rybářích také restaurace, garáže a parkovací plochy. Ruští investoři chtějí areál rozšířit do svahu za pivovarem a kromě zábavního parku zde mají vyrůst i byty, restaurace, aquapark, dětské koutky a parkování. Prostě další ruské město v Rybářích obehnané ploty.
Dnes, kdy se turisté jezdí dívat a ochutnávat dobrý mok v malých regionálních pivovarech a je o jejich lokální pivo velký zájem, se snad plzeňští manažeři chytají za hlavu. Ale opak bude pravdou! To, že nedokázali pochopit, jaká bude za pár let tržní poptávka, je nediskriminuje, stejně dostanou nějakých pár stovek tisíc navíc. To není jako u dělníků – dělník když něco udělá špatně, tak se mu to strhne z platu a při nejhorším bude propuštěn. Neschopní manažeři Plzeňského Prazdroje budou povýšeni a bude jim přidáno. Za to, že zničili karlovarské rodinné stříbro se jim nic nestane a nemusí na úřad práce. Je jasné, že by dnes nejen díky turistům karlovarský pivovar značně prosperoval! Karlovarští totiž nezapomněli na vynikající chuť piva značky „Karel" a plno odborných dělníků by se vrátilo ke svému zaměstnání. A jedna perla na závěr. Už ne v Rybářích, ale v Doubí u Zámečku by měl vzniknout nový pivovar. Vybudovat by jej měl karlovarský patriot Karel Holoubek a vařit by se tu měla opět tradiční jedenáctka „Karel". Letos koncem února nastala opět změna, Karel Holoubek zřejmě začne vyrábět pivo „Karel" v malém pivovaru, jenž má vzniknout ve sklepích Becherovky, které už mu také patří. Výrobní linka Becherovky by se měla začít stěhovat do městské části čtvrti Bohatice. Snad se pak konečně zase dočkáme svého oblíbeného piva „Karel" a plzeňští páni už nám ho nebudou moci zlikvidovat!

Veľvyslanectvo Slovenskej republiky:
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
Tel: 02 6290 1516, Fax: 02 6290 1755

SRPEN 2009
5

O čem se dodnes nahlas nemluvilo… Hotel Thermal

Kvůli této "krabici od bot" (jak jsme od začátku hotel hanlivě nazývali), se úplně zplanýrovala celá krásná čtvrť, plná architektonických skvostných budov, od školy Komenského na kraji, až po secesní vinárnu na konci před domem I. P. Pavlova. Stavbu tohoto monstra provázel už od počátku chaos a nepřízeň osudu. Každému ctiteli památek byla tahle výšková budova, která se měla snad stát novou dominantou města, trnem v oku. Podle lidské šeptandy, celý malér začal už tím, že Thermal měl mít ještě více pater, ale když se začaly dělat základy, narazilo se na prameny a Vřídlo by prý přestalo fungovat! Tak se muselo od větších základů ustoupit, přestalo se dál kopat a naspod se dala betonová podkladová deska. Díky tomu, že se geologický průzkum udělal ledabyle, termíny stavby se pak prodlužovaly a byly neustálé obavy, že se zničí prameny a tím skončí celé lázeňství v lázeňském městě. Tak se pak nakonec celý "úžasný" Thermal stavěl 11 let, pořád nebyly peníze, protože se vždycky všechno rozkradlo. Tehdy se o tom nepsalo v novinách, ani nahlas se o tom nesmělo mluvit a tak se skoro každý den šířily mezi lidmi podivné zvěsti. Třeba to, jak jeden den přivezli křišťálové lustry, ale že ještě nebyla ani podlaha a omítnutý strop, tak je tam nechali venku v bednách a přes noc je někdo ukradl. A tak to snad bylo se vším. Mizely pseugotické kliky od dveří, barevná italská umyvadla, široké vany i drahá benátská zrcadla. Každou noc si nějaké nákladní auto odváželo tento drahý materiál a vily úředníků v okolí města byly jako ze škatulky. Protože jsem bydlel nedaleko, chodili jsme se s kamarády dívat dírami v plotě ohrady, jak na stavbě dělníci hrají karty a házejí do řeky drahé dlaždičky, jako žabky. Dělali jsme si legraci z jejich organizace práce a říkalo se, že tam vždycky jeden dělník z nudy ohýbá hřebíky a druhý je narovnává. Z jedné strany budovy se stavělo a z druhé strany se už muselo opravovat. Když na jaře v řece Teplé stoupla voda, dostala se dovnitř hotelu odpadovými rourami, kde vesele zatopila sklepy a sklady. Protože to začala být čím dál větší ostuda, tak nahnali na stavbu vězně z Vykmanova. Ti tu hrůzu nakonec dodělali a každý městský patriot se za ni dodnes stydí. Ohromit může jen svým vnitřním, dnes už i novým komfortním vybavením a leskem interiéru, ale architektonicky je to stále podobné bedně od margarinu. Pevně věřím, že se Thermal již dávno zbavil svých počátečních neduhů a dnes řádně zastává svou funkci mezinárodního hotelu, ale čeho se nemůže nikdy zbavit je, že sem svým venkovním vzhledem nepatří. Když nový hotel poprvé zhlédli někteří turisté z tehdejšího Západu, tak se nechali slyšet, že do Karlových Varů jezdí hlavně za starobylou krásou města, aby unikli podobným panelákovým výtvorům. Jestli prý chceme do tohoto krásného města vecpat obří paneláky, tak oni raději zůstanou doma. Tohle prý tam mají taky. Mrzí mě to co se stalo, do školy Komenského, která stála kdysi hned na kraji, jsem také chodil a do vedlejšího PDA (Posádkový dům armády) jsem se dostal jako mladíček občas na taneční zábavu (nedělní odpolední Čaje). Asi jsem věkem už příliš nostalgický a nechápu modernu - ale jedno chápu, že takováto budova by měla být umístěna na kraji města, aby nezakrývala krásný výhled na lázeňské město a na Imperiál a Dianu. Thermal se přes velké úsilí socialistických architektů nikdy nestal hlavní dominantou města a to je dobře!

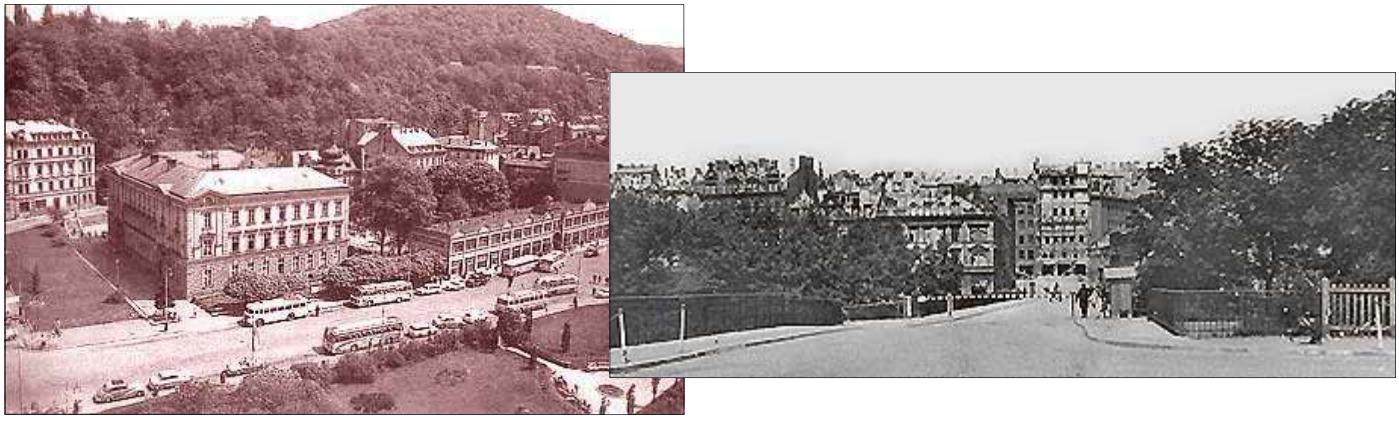

Foto - archiv Muzea Karlovy Vary - Pohled na prostor, kde dnes stojí hotel Thermal. Další foto je také z archivu Muzea Karlovy Vary - ukazuje Sovětskou závoru na Chebském mostě. Z jedné strany od městské čtvrti Rybáře tu byla Americká hlídka a z druhé strany od stáčírny Becherovky byla Sovětská. Ta měla na své straně postavenou závoru, čímž se už od tehdy ukazuje na rozdělení Západ a Východ. Že by to byla první hraniční závora Studené války? Bylo mi docela smutno, když jsem slyšel, jak prezident festivalu, Jiří Bartoška říká v televizi, že „...nebýt chátrajícího hotelu Thermal, nebylo by ani kde dělat Filmový festival." Pravda, Letní kino je zničené a kino Praha u Pasáže si převzala Becherovka. Ještě že je tu ten zakletý panelákový Thermal!

ZLATÁ STUDÁNKA

Luděk Ťopka

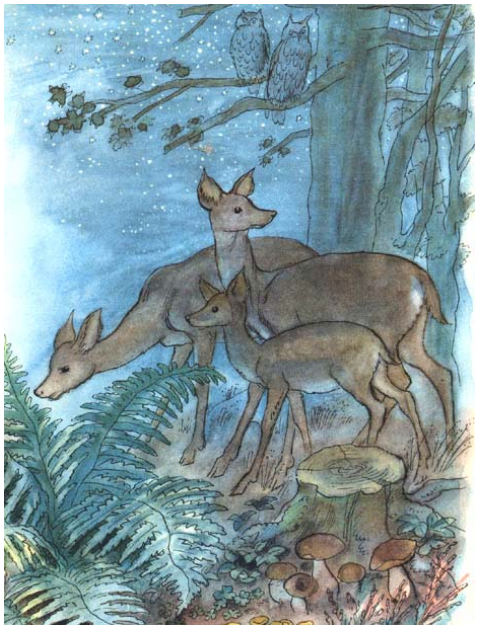

Znám křišťálovou studánku,
kde nejhlubší je les,
kde roste tmavé kapradí
a vůkol rudý vřes.

Tu krásnou Sládkovu báseň jistě všichni znáte, ale dnes byste podobnou studánku už asi těžko hledali. Jenže já jednu takovou znám. Tedy, znal jsem, a nevím, zda pořád existuje a už vůbec ne, je-li stále ještě křišťálová. Tehdy, dnes je to už řada let, taková byla a bylo možno se z ní bez obav a s chutí napít.

Nebyla ukryta v nejhlubším lese a vůkol nerostl žádný vřes, ale bublala u cesty pod příkrou, vysokými smrky a keři porostlou strání nad tmavou vodou Kajetánu. Ke cti lesní správy musím poznamenat, že ji vybavila přepadovou rourou a vkusnou ochrannou stěnou z kulatiny se stříškou, bránící jejímu znečištění padajícím jehličím a listím. Chodívali jsme kolem ní často s naší malou vnučkou při svých houbařských výpravách a kdykoliv nás cesta zavedla kolem, nikdy jsme, vyprahlí a unavení několikahodinovým plahočením, neodolali uhasit žízeň její chutnou a vždy, i za letního vedra chladivou vodou. Protože její stříška byla skoro pořád pokrytá spadanými zažloutlými lístky okolních bříz, dala jí vnučka jméno Zlatá studánka a napsala je na štít té její budky tlustou červenou fixkou. Brzo ji tak znali všichni naši známí a nakonec i lidé ze vsi.

Jednoho zářijového dne jsem se vracel s košem plným hub, tentokrát sám, protože naše malá houbařka už seděla ve školní lavici. Zamířil jsem k vodní oáze a těšil se na pár chladivých doušků. Jaké ale bylo moje překvapení a vzápětí zlost, když jsem v ní našel několik lahví piva a na přepadové rouře kostku mýdla a kus špinavého hadru. Který dobytek...? Rozhlížel jsem se kolem, ale nikde nikdo. Přece tu někde musí to čuně být, říkám si. To pivo tu sotva zapomněl.

Postavil jsem koš s houbami do trávy, popošel asi o patnáct metrů dál a za ohbím cesty spatřil auto s německou espézetkou a dole na břehu jezera chlapa s prutem, jak právě vytáhl z vody nějakou malou rybku a vhodil ji do vezírku. Proboha, to sem už jezdí Němci na takový potěr?

„GuttenTag“, pozdravil jsem, seběhl po svahu k tomu „takyrybáři“ a viděl, že síťka je zpolovice plná malých pstroužků a línků, žádný z nich větší než patnáct centimetrů.

„Jak to, že berete podměrečné ryby? Máte vůbec povolení k rybolovu?“ pokračoval jsem německy a hlasem třesoucím se zlostí: „A co znamená to pivo ve studánce a to mýdlo? Vy jste se v ní snad i myl?“

Chlap se ohlédl, ale klidně zavázal vezírek, ponořil ho do vody a teprve pak mne uznal za hodna odpovědi: „Nicht vrštéhn, russisch!“ a navlékal na háček nového červa.

Zůstal jsem v šoku pár vteřin, než jsem se ho zeptal za pomoci zbytků svých znalostí ruštiny, jak to, že má německé auto. Odpověděl jedinou ruskou větou, že v Německu pracuje. Pak se otočil ke mně zády, nahodil udici, usedl na pařez a předstíral, že neslyší moje výčitky, které jsem na něho sypal už zase v němčině. Když ale zaslechl slovo „Schweinerei“, vyskočil, vytáhl z pochvy u pasu nůž a vychrlil na mne proud ruských nadávek.

To mi stačilo, abych poznal s kým mám tu čest a tak jsem si jen odplivl, vyškrábal se opět na cestu a vrátil se pro koš s houbami. Když jsem k němu došel a znovu s lítostí spatřil zneuctěnou studánku, vytáhl jsem ty čtyři lahve z vody a spolu s mýdlem a tím ruským „ručníkem“ je o čtyřicet metrů dál hodil do bahna mělčiny zarostlé rákosím a travou. Vrátil jsem se pro své houby a druhou stranou cesty opustil s lítostí naši zneuctěnou zlatou studánku, kterou vandalství nevzdělance připravilo o její čistotu a lesk.

Takže opravdu nevím, jestli tam ještě vůbec její voda zurčí, protože shengenská smlouva umožnila pohyb vandalů a kriminálních živlů v takové míře, že zánik nějaké studánky představuje, oproti jiným zločinům, jen marginální problém.

Diamond Plating Co. Pty. Ltd.

Manufacturers of Precision Industrial Diamond Tools.

14 SHEARSON CRESCENT
MENTONE VIC 3194
PHONE: 9584 5566
FAX: 9583 9339

ODTUD A ODJINUD

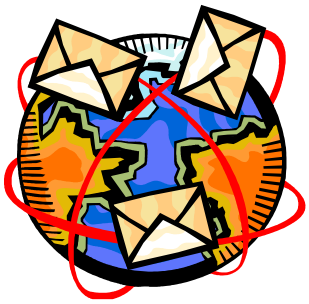

♠ Odhalením pamětní desky na popravišti věznice Bory u Plzně bylo připomenuto, že tam před šedesáti lety skončil život armádního generála Heliodora Piky. Šlo tehdy o zinscenovaný proces zakončený justiční vraždou spáchanou komunistickým režimem. Pika, ruský legionář, šéf čsl. vojenské mise v Moskvě během 2. světové války, věděl dobře o nelidskosti sovětů a tak se stal nepohodlným po puči v roce 1948.

♠ Do Bavorska jezdí denně do zaměstnání 3693 Čechů, 40% z nich pracuje v pohostinství a stejný počet v metalurgickém průmyslu. Projíždí hranicí, která ostnatými, elektrickým proudem nabitými ploty a dalším opevněním včetně minových polí čtyřicet let rozdělovala dva světy, nejen lidi, ale i zvířata. Jelenům na české a bavorské straně bylo nedávno implantováno zařízení spojující je se satelitem a zaznamenávající jejich pohyb. Bylo tak překvapivě zjištěno, že vysoká zvěř v generaci, která již nepoznala železnou oponu ani dnes její bývalou linii zbavenou zátarasů nepřekračuje. Jeleni před rokem 1948 hranici nerespektovali a volně ji překračovali.

♠ Bohoslužby v Betlémské kapli k připomínce 594. výročí upálení Mistra Jana Husa se také zúčastnil předseda vlády Jan Fischer a prezident Václav Klaus. Ten při projevu uvedl, že nejostřejší kritika právě ukončeného českého předsednictví Evropské unie zazněla z Paříže a vyzvedl, že nejostřejší text o takzvaných Husových bludech sepsal v roce 1414, tedy rok před Kostnickým koncilem, kancléř univerzity v Paříži.

♠ Zcela ojedinělý studijní obor byl zahájen na Technické univerzitě v Liberci na nově zřízené fakultě nanotechnologie a nanomateriálů. Čtvrtina absolventů (asi 200) českých lékařských fakult odchází každý rok do ciziny aniž by vůbec nastoupila práci v republice. Důvod: nízké platy v českých nemocnicích, nespokojenost s pracovními podmínkami a s možností dalšího vzdělávání. V nemocnicích v Čechách a na Moravě však chybí 600 lékařů.

♠ Zámek Chýše na Karlovarsku otevřel nyní kromě jiných prostor pracovnu Karla Čapka, který tak v roce 1917 působil jako domácí učitel v rodině hraběte Lažanského. Příběh, s kterým se tam Čapek seznámil, ho inspiroval k románu „Věc Makropulos“. Zámek, který byl po válce zkonfiskován, byl nyní vrácen Lažanským. Pro Brňáky je toto jméno familiérní. Za poznámku stojí, že v době, kdy se pro prince Charlese hledala nevěsta, media spekulovala o v Paříži žijící mladé hraběnce Lažanské. Spíše nešťastně zvítězila Diana.

♠ Žena z Pardubic dlužila Komerční bance 35 haléřů, o dluhu údajně nevěděla. Banka ji zařadila mezi dlužníky a exekutor jí obstavil majetek v hodnotě 40 milionů Kč. Banka se podle usnesení soudu domáhá jak pohledávky 35ti haléřů, holt pořádek musí být, tak úroků plus nákladů na řízení ve výši přes 20 tisíc Kč. Lépe již zní zpráva o soutěži v sekání trávy, která za účasti 12ti sekáčů včetně 4 žen a devítiletého chlapce proběhla ve Velkém Březně na Ústecku. Osmašedesátiletý Jiří Borový byl prohlášen za nejlepšího sekáče, zvládl 50 čtverečních metrů travního porostu za 3 minuty a 56 vteřin. Dostal za to sud piva a diplom.

♠ Symfonický orchestr BBC s šéfdirigentem Jiřím Bělohlávkem uvede Londýně v příští sezóně všech šest symfonií českého exilového skladatele Bohuslava Martinů. Letos se připomíná 50. výročí jeho úmrtí. O České filharmonii bylo slyšet v poslední době v souvislosti sporů o autorská práva a nespokojenosti členů orchestru. Samozřejmě – jde o peníze. S tím také souvisí předčasný odchod výborného dirigenta Mácala, který si toto vyzkoušel již v Sydney. Situace v České filharmonii se snad zlepší působením nového ředitele Vladimíra Darjanina a nového šéfdirigenta Elijahu Inbala. Začátkem července proběhla v Melbourne ´The 2009 Asia-Pacific Chamber Music Competion´, soutěžila smyčcová kvarteta a klavírní tria. Ve finále jsme slyšeli téměř neznámou skladbu Ericha Krongolda, který se narodil v Brně a později emigroval do Spojených států.

♠ Na vrcholu hory Studenec u České Kamenice na Děčínsku byla opět zpřístupněna litinová rozhledna postavená tam v roce 1888. Ti, kteří mají strach z výšky, ať navštíví běžně nepřístupnou Amatérskou jeskyni v Moravském krasu čtyřicet kilometrů dlouhou. Mezi více než tisíci jeskyněmi v této oblasti je ovšem nejznámější Punkevní s podzemní plavbou a propojením na dno propasti Macocha. Paleontologické nálezy byly nedávno zaznamenány v nedaleké jeskyni zvané Šošůvecký koridor. Nebo mohou navštívit výjimečně přístupnou důlní štolu ve svahu Sněžky, stezka z české strany je ale v tuto dobu nepřístupná, byla zavalena sesunem půdy po nedávných přívalových, záplavy vyvolávajících deštích.

♠ V Praze proběhla v červnu přehlídka židovské kultury nazvaná Devět bran. Vstupné na všechny akce bylo zdarma včetně koncertu světoznámého anglického houslisty Kennedyho, jeho nahrávka Vivaldiho Čtyř ročních dob patří k nejprodávanějšmu disku s klasickou hudbou. Ve Valdštějnské zahradě hrál na své stradivárky tzv. klezmer, židovské tradiční melodie. Housle měl klimatizovány, aby zůstaly po celý koncert naladěny a neovlivněny horkem a vlhkem.

♠ U vesnice St. Martin v atraktivní části jižního Tyrolska čeští a slovenští emigranti vybudovali pro své děti tábor pro letní i zimní pobyt. Po roce 1990 se tam mohli krátkodobě ubytovat i turisté z obou republik. Před nedávnem tento objekt převzala olomoucká římskokatolická diecéze údajně pro rekreaci bohoslovců studujících v Olomouci.

V táboře dnes bydlí několik tzv. údržbářů, kteří neumí ani německy ani italsky a tak se nedorozumí s místním obyvatelstvem. Proslýchá se, že toto rekreační středisko příjde na trh a tak bude pro Čechy a Slováky, kteří je obětavě vybudovali, ztraceno.

♠ Martina Navrátilová žila v osmdesátých letech s Judy Nelsonovou, která kvůli tenistce opustila manžela a děti. Když se s ní Navrátilová rozešla, soud přiřkl Nelsonové 7,5 milionů dolarů. Toni Laytonová, která sdílela s Navrátilovou domácnost později, po rozchodu žádá, aby jí Martina vydala majetek, který byl na ni připsán, jde o Mercedes Benz, tři terénní automobily, motorový člun, dva skútry, dvě terénní vozítka, dvě brokovnice a revolver nemluvě o špercích. Dvojice byla oddána neoficiálním obřadem – v době pro ně šťastnější.

♠ 27. června bylo 59. výročí popravy Milady Horákové připomenuto pod Petřínem u pomníku obětí komunistického režimu. Dr. Horáková se stala symbolem všech totalitou perzekvovaných lidí včetně politických exulantů. Ministerský předseda Jan Fischer se omluvil, na trzně ho zastoupila ministryně spravedlnosti Daniela Kovářová, bývalá členka komunistické strany. Z poroty, která vynesla rozsudek justiční vraždy je naživu jedna - bývalá soudkyně L. Brožová Polednová, která nedávno nastoupila šestiletý trest na svobodě, žádá o propuštění pro nedostatek léčebné péče ve věznici!

♠ Milan Kundera ve svém románu „*Nesmrtelnost*“ píše, že žádný člověk není s to vytvořit zcela originální a jen jemu náležející “gesto“. Nedávno zemřelý Michael Jackson ale něco takového dokázal, nejde jen o to, jak si na pódiu sahá do rozkroku nebo si naráží klobouk do čela. Zpěvákův život se vymyká dosavadní lidské zkušenosti. A nepochybně i žádost ukrajinské vesnice Okťjabrskoje o přejmenování po Jacksonovi za účelem zvýšení turistického ruchu. Požadavek je stejně pochybný jako touha stalinismem pominutého Čecha, který se kdysi přejmenoval na Dněprostroj.

♠ Román Jana Pelce „*…a bude ještě hůř*“ vychází po šesté – 32 roků po prvním exilovém vydání. Z knihy byl také připraven scénář k filmové verzi. Tato kniha autora, který po odchodu do exilu pracoval v Paříži u PavlaTigrida v redakci *Svědectví,* šokovala poúnorové emigranty, z Austrálie přišel na adresu spisovatele dopis opatřený hlavičkou odesilatele “Československá exilová vláda“. Pisatelé tohoto dopisu jménem uvedené vlády Jana Pelce vyloučili z národa. Zdá se, že se jim to nepodařilo.

♠ Na serveru www.svazky.cz byly zpřístupněny začátkem července databáze bývalé Státní bezpečnosti. Byl o ně takový zájem, že server krátce po spuštění zkolaboval. Evidenci zájmových osob, jak StB tuto databázi nazývala, vyvěsil na internetu bývalý disident Stanislav Penc. Jsou tam uvedeni ti, které měla StB během totality v patrnosti. Otázka je, proč takový záznam zločinecké organizace neuveřejnil Ústav pro studium totalitních režimů a Archiv bezpečnostních složek, které podle Pence zatajují některé informace a monopolizují pohled na historii.

♠ Jako obyčejně, 18 dnů mezi červencem a srpnem je věnováno Melbournskému mezinárodnímu filmovému festivalu. Mezi třistačtyřicet zařazených filmů se vedraly tři z české produkce. Ten první, *Karamazovi,* pokládám ze experimentální, spolupracovali na něm i Poláci. Podle románu F. M. Dostojevského byla připravena divadelní hra a tuto nafilmoval režisér Zelenka na jevišti – v hale opuštěné polské ocelárny. Druhý film, *Kdopak by se vlka bál*, je jakási parafráze na Červenou karkulku. Třetí, celovečerní dokumentární, definitivně stojí za vidění – *Občan Havel.*

IP

Milí krajané,

rádi bychom Vás upozornili na **volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, které proběhnou dne 9. a 10. října 2009**. Základní informace, které budeme postupně rozšiřovat a specifikovat, naleznete na našich webových stránkách, viz http://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_informace/ostatni_informace/volby_do_poslanecke_snemovny_parlamentu.html

Dále oznamujeme, že lidem perzekvovaným komunistickým režimem, odbojářům a pozůstalým po nich, kterým nevznikl nárok na příplatek k důchodu nebo na zvláštní příspěvek jen proto, že nepobírají důchod z českého důchodového pojištění, náleží od 1. července 2009 nárok na odškodnění. Více informací naleznete na: http://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_informace/ostatni_informace/lide_perzekvovani_komunistickym_rezimem.html

Připomínáme také, že další pracovní sobota proběhne dne **12. září 2009 od 09:00 do 11:30.** Sjednejte si prosím termín na telefonu (02) 9581 0111 nebo emailem passports_sydney@mzv.cz.

Generální konzulát České republiky

krajane.net = zajímavé internetové stránky www.krajane.net, určené k získání a výměně informací týkajících se zahraničních Čechů po celém světě

SRPEN 2009

9

VÝLET NEJVZÁCNĚJŠÍ

Barbara Semenov

Nejvzácnější z mých letošních výletů po České republice byl vzdálen pouhých pár kroků od Václavského náměstí v Praze. Za Jindřišskou věží na Senovážném náměstí 2 jsem objevila neuvěřitelný poklad soudobé historie našeho národa: Knihovnu **Libri prohibiti** – archiv zakázaných knih! Ojedinělá, nezastupitelná, fascinující sbírka, o které jsem do té doby tušila jen velmi málo, mi doslova vzala dech.

Nedůvěřivě jsem se rozhlížela po vysokých řadách regálů, na kterých se do posledního místečka tísnily kartóny archivovaných materiálů stejně tak jako v nespočetných krabicích od banánů – knihovna je v těchto dnech v procesu přesidlování o dvě patra výše do míst přece jen důstojnějších její neuhraditelné ceny a významu.

Prvním zážitkem bylo shledání se na těchto místech s kompletně svázaným *Hlasem domova*. Dotýkám se s posvátnou úctou stránek exilového listu drahého srdcím Čechoaustralanů. Jeho první vydání byla nacyklostylována českými exulanty v Melbourne v letech, kdy jsem ještě nebyla na světě. Dramatickou cestu, kterou se tato kompletní unikátní sbírka dostala do zdejšího archivu, popsal již inciátor jejího dodání, Miloš Ondrášek v článku „Prezidentským letadlem do Prahy“. Miloš Ondrášek se zde zmínil mimo jiné o tom, že -“*vydavatel František Váňa během půlstoletí krajanské činnosti v Austrálii vybudoval rozsáhlý archiv, podél stěn jeho zahradního domku měl v policích uspořádány publikace, které vycházely v exilových nakladatelstvích, exulantské časopisy z celého světa a tiskoviny nejrůznějšího druhu, převážně tématicky se dotýkající Čechů a Slováků usilujících o svobodný a demokratický život. Samozřejmě velká část byla věnována Hlasu domova včetne jeho 29 ročníků s 667 čísly a sedmi tisíci stránkami...*“
Díky úsilí Miloše Ondráška, Václava Havla a Jiřího Gruntoráda je tento rozsáhlý a cenný archiv dnes na správném místě – v knihovně, o které píšu. Nemohlo se mi dostat lepšího průvodce knihovnou, - byl jím její tvůrce, zakladatel a duše – Jiří Gruntorád.

Muž, který se zasloužil o archivaci 38 000 knižních publikací, stovek titulů časopisů, sbírky zvukových nahrávek, filmů, plakátů, letáků, fotoarchiv, novinový archiv i kompletní archiv Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných – VONS, je jen o rok starší než já, působí však zasmušileji, je tichý a skromný. Rozpovídá se až mezi svými nastřádanými exponáty. Jeho znalosti jsou nedozírné. K jejich získání bych musela strávit několik let zavřena mezi krabicemi a svazky, kde se Jiří Gruntorád pohybuje s virtuozitou a předkládá mi jednu kuriozitu za druhou bez jediného zaváhání kam se obrátit v nekonečném množství archivovaných materiálů.

Nejdříve projdeme jen malou částí těch nejzajímavějších exilových časopisů, a je jich tu skutečně z celého světa, datují od legionářských listů, záznamů poúnorových exulantů z lodi do Austrálie, novin Pacific vydávaných od roku 1951 legendárním Čechoaustralanem Františkem Bejčkem,... až k rozmanité sbírce letáků – poválečných, posrpnových, distribuovaných nejrůznějšími cestami mezi český lid, které se opět neuvěřitelnými způsoby dostaly až sem. Pak se zastavujeme u polic se samizdatem, od kterého se už nemohu odtrhnout. Bude to i tím, že držím poprvé v životě ve svých rukou samizdatová díla. Do této chvíle jsem neměla představu, jak vlastně ve skutečnosti vypadají. Jedná se o svázané stránky průklepového papíru – text byl přepisován ve třinácti kopiích – tedy obvykle po třinácti vydáních jednoho díla. Narazíme-li na poslední průklepové kopie, čitelnost je sporná. Přesto to byl jediný možný způsob, jak si zakázanou literaturu přečíst. Každé vydání je vlastnoručně podepsáno autorem. Vidím desítky podpisů Václava Havla, Jaroslava Seiferta, Bohumila Hrabala, Vlastimila Třešňáka,... Jsou zde věnování, jména majitelů „knih“, kteří je nechávali kolovat. Mnohé obálky jsou tak opotřebované, jak šly z ruky do ruky, že se svazky téměř rozpadají. Libri prohibiti – němý leč stokrát výmluvný svědek jisté doby.

Je jich zde přes 14000 z 50. až 80. let z Edice Expedice, Petlice, Popelnice, Česká expedice, Kde domov můj, spolu s ostatními fondy je v této knihovně soustředěno a zpracováno 28000 knihovních jednotek a přes 2200 titulů periodik a sbírky jsou neustále rozšiřovány. Dnes dokonce i o náš nezávislý celoaustralský krajanský list Čechoaustralan.

Základem unikátní knihovny bylo v počátcích její existence v roce 1990 ovšem asi jen 130 knih vydaných Jiřím Gruntorádem, jehož životní příběh je stejně fascinující a významný jako je sama historie samizdatu.

Začíná před třiceti lety v pražském bytě manželů Bendových, známé disidentské rodiny, kde se opravuje instalace. Je povolán i zedník, který pracuje pro OPBH (obvodní podnik bytového hospodářství). Jmenuje Jiří Gruntorád a už nějakou dobu sleduje náladu i politickou situaci kolem sebe, od sovětské okupace uplynulo deset let. V bytě si Gruntorád všimne hromad průklepových papírů s dokumenty Charty. Tehdy uviděl poprvé samizdat - svépomocí přepisované a opisované texty, které nemohly vyjít knižně či časopisecky, protože byly režimem zakázané.

Samizdaty přepisovali v době již dokonalých tiskařských technik zpravidla dobrovolníci na psacích strojích přes uhlové papíry, aby získali 10 – 13 kopií! Pak se šířily přes známé a kamarády a některé výtisky mnohokrát měnily majitele. Přepisovala se i poezie - tedy ta, které komunistický režim zrovna nepřál. Takto fungovaly celé vydavatelské manufaktury, podzemní "nakladatelství", která vydala stovky titulů nejlepší české beletrie a množství titulů literatury přeložené. Jen v edici Petlice, organizované Ludvíkem Vaculíkem, která zdaleka

Muzeum českého a slovenského exilu 20.stol., Štefánikova 22
Brno 602 00, Email: muzeumexil@muzeumexil.cz

nebyla jediná, vyšlo přes 400 titulů původní české beletrie. Vznikala i podzemní periodika se zaměřením na nejrůznější témata. Romány, sbírky básní, memoáry, dokonce i pohádky pro děti, stovky stran, to vše opisovaly písařky písmenko po písmenku, často několik měsíců. Vystavovaly se nebezpečí uvěznění, stejně jako každý, kdo samizdatové písemnosti rozmnožoval a rozšiřoval. Stačil dokonce i úmysl, který ani nebylo třeba prokázat. Zedník Gruntorád se tehdy rozhodl zapojit do přepisování samizdatu. První, co přepsal, byla sbírka poezie – „Morový sloup“ od Jaroslava Seiferta.

"Psal jsem ji dvěma prsty, to si velmi dobře pamatuji," vzpomíná. Jeho první samizdat ovšem neskončil zrovna dobře. Sbírky sice podepsal osobně Jaroslav Seifert, ale celý náklad (tedy všech deset kusů) zabavila tajná policie. "Tak jsem to musel opsat podruhé," říká Gruntorád.

Přiznává, že to pro něj nebylo zrovna snadné. Na psacím stroji nikdy do té doby nepsal, takže přepisováním strávil mnoho hodin denně. Práce mu však přinášela velké uspokojení, splňovala totiž dvojí účel - působila proti totalitnímu komunistickému režimu a současně byla prospěšná všem, kteří milovali knížky. Jako on sám. "Mělo to pozitivní dopad v tom, že spoustě lidí udělala přepsaná knížka radost a současně prolamovala informační bariéru," dodává. Jaká byla za tehdejší éry informovanost veřejnosti, popisuje na vlastní zkušenosti: "Až do roku 1977 jsem si myslel, že Seifert nežije – pro mne to byl mrtvý klasik. Až ze zahraničního vysílání, tedy z Hlasu Ameriky, jsem zjistil, že podepsal Chartu..."

Poprvé ho zatkli a odvezli k výslechu dva roky po Chartě, když u něj našli při domovní prohlídce samizdatové knihy. Po návratu z třímesíčního vězení začal však pracovat ještě usilovněji. Našel si písařky, jedna vydržela až do roku 1989, opsala desítky knížek. Podařilo se mu najít i dobrého knihaře, důchodce, takže nakonec "vydával" téměř dokonalé publikace. Bylo to asi 30 knížek, než si pro něj StB přišla podruhé.

Z vězení se vrátil za čtyři roky a čekaly ho další tři roky ochranného dohledu. Soud dospěl k závěru, že se svou činností dopustil podvracení republiky. Byl to jeden z těch tvrdších trestů, které tehdejší disidenti dostávali. Vedle deseti měsíců vazby strávil dva roky v Minkovicích a čtrnáct měsíců ve Valdicích. V Minkovicích šlo o život.

„Vězni i dozorci tam většinou chodili za trest. Práce se nedala stihnout, a navíc tam byla pořád zima,“ popisuje podmínky v Minkovicích Gruntorád. Vězni tam brousili pro podnik Preciosa křišťálové lustry. Norma byla podle Gruntoráda trojnásobná oproti civilistům. Šéfové věznice prý také odsouzence zapřahali do sněžních pluhů, aby ušetřili naftu. Gruntorád byl často posílán na samotku kvůli tomu, že během práce nedokázal jako levák plnit normu na stroji pro praváky. Na samotce – v „díře“ strávil i Štědrý den roku 1982. Vzpomíná: „Okno tam nešlo zavřít a já se ráno probudil zasněžený. Místo záchodu tam byla díra do země, která v zimě zamrzala a v létě z ní lezly krysy. Spalo se na betonovém kvádru uprostřed, na který se večer položila prkna. Matrace nebyly.“...

Jiří Gruntorád ve svém Archivu *(sem)*

Knihovna Libri prohibiti je skutečnou pamětí národa, příběh Jiřího Gruntoráda je jeho svědomím. Ti, kteří zažili zlou dobu, mají paměť krátkou, ti, kteří nezažili, jsou k minulosti lhostejní. A svědomí? Do června tohoto roku byl bachař z Minkovic, který se osobně podílel na týrání Jiřího Gruntoráda poslancem stále činné komunistické strany Čech a Moravy.

Knihovna Libri prohibiti na Senovážném náměstí 2, Praha 1, je otevřena čtyři dny v týdnu - pondělí - čtvrtek od 13 do 17 hodin. A stojí za návštěvu nejvzácnější.

Jiří Gruntorád byl v roce 2007 oceněn Cenou Ministerstva kultury Za přínos k rozvoji české kultury, v roce 2008 mu sdružení knihoven ČR a Nadace knihoven udělily pamětní medaili Z. V. Tobolky Za významný přínos pro rozvoj českého knihovnictví.

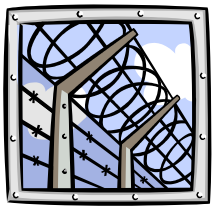

http://libpro.cts.cuni.cz/
Zpráva Libri prohibiti za rok 2008
iDnes.cz - Abeceda komunistických zločinů

ČECHOAUSTRALAN NAVÁZAL SPOLUPRÁCI S INTERNETOVÝMI ČECHOAMERIČANY - www.czechfolks.com/Plus/ www.czechfolks.com

Podívejte se na hezké stránky!

SRPEN 2009
11

Libri prohibiti

Miloš Ondrášek

Bratra a mne rozdělila Železná opona a neviděli jsme se po dlouhá léta. Čas trhnul tímto nesmyslně krutým dělením světa a bratr a jeho žena přijeli na osm týdnů do Austrálie. Řekli mi, že jsem jim otevřel dvě brány, jednou nahlédli poprve do západního způsobu života a ta druhá, to byly moje knížky, které jsem po více než dvacet let objednával z exilových nakladatelství: 68 Publishers (Škvorečtí) v Torontu, Index v Kolíně n/R a další z NSR - CCC knihy, Akt, Poesie mimo domov, Velehrad v Římě, Svědectví v Paříži a další. Bratr a švagrová dobrou část jejich pobytu strávili na stránkami autorů, o kterých slyšeli málo nebo vůbec: Orwell, Koestler, Solženicin, Fischl, Blatný, Levy, Novák, Hostovský, Drábek, Pecka, Škvorecký, Salivarová a jiní. Václava Havla samozřejmě znali, viděli několik jeho her v divadle Na zábradlí, k jeho textům se příliš nedostali. Během jejich návštěvy jsem právě četl Havlovy Dopisy Olze, očekával jsem vize o svobodném životě podle vzoru Dostojevského, Havel se v dopisech z vězení zabýval více svým zdravotním stavem a cigárami. Debatoval jsem o svých dojmech s bratrem, kterého Husák strčil v sedmdesátých letech do vězení. Po návratu do Československa, Havlovu knížku si vzal sebou, mi bratr napsal:

„S velkým zájmem jsem přečetl vynikající Dopisy Olze. Touto knihou jsem byl úplně zaujat, vsákla mne, plně jí může porozumět snad jen ten, kdo na vlastní kůži poznal komunistický kriminál. Neznalost tohoto prostředí pak vyvolává výhrady těch, kteří trpce sami nezakusili. Špatný zdravotní stav totiž přímo ohrožoval bytí každého mukla, ohrožení obrovské a ošetření v případě onemocnění minimální, pokud vůbec nějaké. Bručivý hlas Havlův zřejmě pochází z opakujících se laryngitid v době věznění, kromě toho byl silným kuřákem. V té base, ve které jsem byl, infekce horních dýchacích cest byly permanentní a sužovaly stovky vězňů. Zažil jsem tam velkou epidemii chřipky, musel být vyklizen jeden barák a přeměněn na izolační špitál. Léčení spočívalo v tom, že nemocní nemuseli do práce, léky nebyly vůbec k dispozici ani pro ty, kteří trpěli horečkami nad 40 stupňů C. Byl jsem tam svědkem této epizody: Bachař, kterému se říkalo Slamník, vážil přes metrák, se těm marodům holedbal, že když dá ránu, tak je to stejné, jako když kůň kopne. Jeden již nevydržel poslouchat ty kecy, vyskočil v horečce z pryčny a se slovy „když já dám ránu, je to jak když traverza spadne“ a ubalil tomu bachařovi takovou do brady, že Slamník letěl pět metrů a při tom ještě povalil další dva bachaře. Traverza pak musel stát na apelplacu 24 hodin a v ruce držet čepici naplněnou pískem. Teprve potom šel na jednadvacet dnů do díry, to je vězení ve vězení, betonová cela bez postele a bez kamen. Největší trest pro kuřáky pak spočíval v tom, že se tam nesměla zapálit cigareta. Traverzu potom vzali k soudu a dostal tři roky navíc. Jak jsem vyčetl, Havel dostal díru několikrát a dnes se najdou lidé, kteří tvrdí, že šlo o konspiraci! Já bych dobrovolně na tři týdny do díry nešel ani kdyby mi slibovali, že budu prezidentem Spojených států amerických.“

Po této bratrově osobní zkušenosti již žádné výhrady k Havlovým Dopisům Olze nemám.

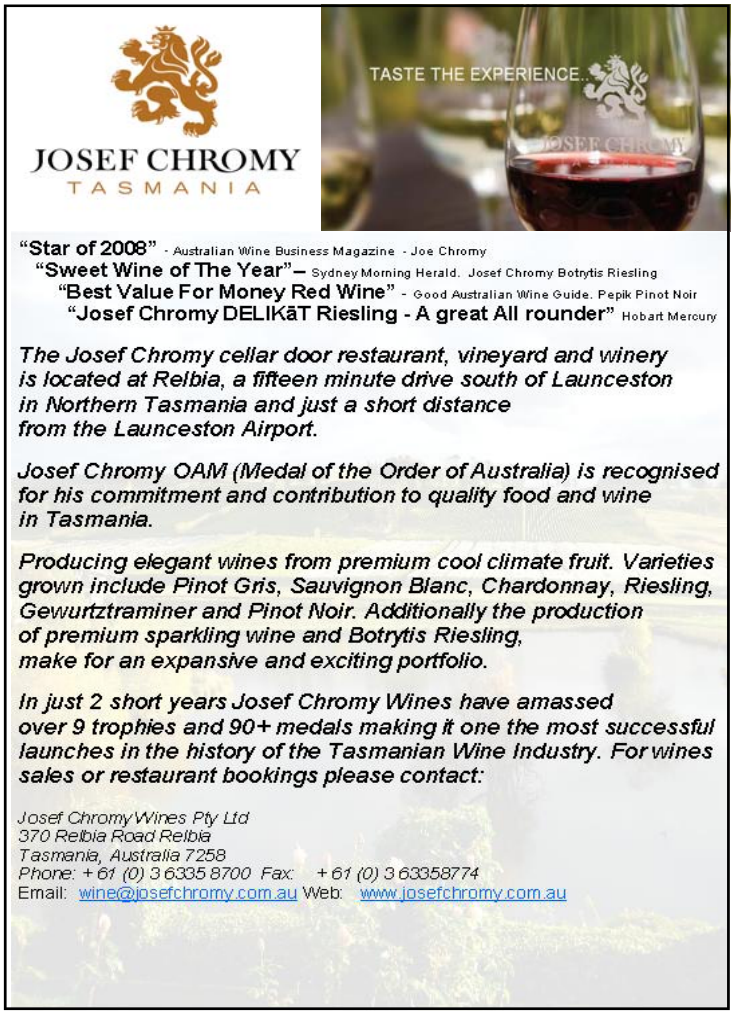

ČECHOAUSTRALAN
12

ČESKÝ DIALOG
objednávejte na adrese strizovska@seznam.cz
v Austrálii k objednání také na adrese Jana Růžička
82 Cardwel Str., Arakoon, NSW 2431
e-mail: Ruzickajana@yahoo.com.au

„Ameriko, neopouštěj nás…“ napsali Obamovi ‚bývalí mocní‘ Střední a Východní Evropy

„Ameriko, buď solidární…“ připojil se o den později nynější polský prezident Katzynski, - aby nezmeškal vlak? Tak to aspoň komentovalo iDnes 17. a 18. 7. 2009. Ve světovém tisku jsem tu zprávu zatím nenašel. Výzvu podepsalo 22 osob z Bulharska, ČR, Estonska, Litvy, Lotyšska, Maďarska, Rumunska a Slovenska; z ČR to jsou L. Dobrovský, V. Havel, K. Schwarzenberg a A. Vondra. Výzvu 0bamovi napsali 'jako přátelé a spojenci USA i jako uvědomělí Evropané'.

Ze značně dlouhé výzvy vane obava z Ruska a ruské politiky, jak ji praktikoval Putin (nyni s Medveděvem) i žádoucnost instalování radarových základen, jež vidí jako symbol americké spolehlivosti i plnění závazku vůči zemím v jejich zájmové oblasti.

Ze šesti bodů, jež výzva vypočítává, zdůrazním jen namátkou:

- náš region utrpěl tím, jak Spojené státy podlehly „realismu“ vnucenému jim na Jaltě.
- je žádoucí, aby našim příštím generacím na obou stranách Atlantiku byly otevřeny lepší možnosti, aby se vzájemně poznaly. Je absurdní, že dnes například francouzský antiglobální aktivista Jose Bove nepotřebuje k návštěvě do USA vízum, kdežto Lech Walesa o ně musí žádat.
- hovoří o nutnosti ‚transatlantické renesance‘, o prohloubení transatlantického partnerství i o posílení NATO… To další – a je toho dost – si zájemci mohou vyhledat na internetu sami.

To, že ‚bývalí mocní‘ se obrátili soukromě a mimovládně na dnešního mocného, považuji za výraz zdravé demokracie, doufám, že prezident Obama na to bude reagovat pozitivně a s porozuměním a že bývalí mocní nebudou odmrštěni s poznámkou, že ‚o těch malých zemích nikdy nikdo neslyšel‘ nebo něčím podobným a la Mr. Chamberlain, a že výsledek bude trochu lepší než byla "Mnichovská dohoda". Zmínka o Jaltě je zpožděna o víc než o půl století, ale lepší pozdě nežli nic.

Výzva také ukazuje, že EU je sice žádoucím celkem, ale že v ní jsou už dnes určité bloky, které mají specifické zájmy, které pisatelé chtějí uplatňovat a „provětrat“. Existence Evropské unie by tím neměla být ohrožena, ale fakt, že se ozvali občané poměrně nedávno vstoupivších členů unie také dokládá, že nechtějí, aby unie byla – jak se tak krásně a výrazně česky říká "zglajchšaltována" *(podle Slovníku českých synonym "glajchšaltovat" = uvádět na jednu úroveň, unifikovat, ale kdepak, to nemá tu pádnost ani to nezní tak výrazně jako výraz, který jsem použil)*.

Potěšitelné je i to, že se hrstka intelektuálů a bývalých mocných ze sedmi států EU vůbec dohodla, využila svých demokratických práv a ozvala se. Doufejme, že jejich hlas najde aspoň v podstatných věcech odezvu.

Zdeněk Volek

Podivný dopis Obamovi

Bylo mi stydno a trapně, když jsem pročítal ‚Zvací dopis‘. Mnoha z podepsaných jsem si vždy vážil – Havel, Schwarzenberg, Wałęsa,… ‚Bývalí mocní‘ však jsou opravdu velmi ‚bývalí‘ – jejich neznalost současné mezinárodní politky, která se diametrálně liší nejen od válečné a poválečné doby, ale i od doby před dvaceti lety, zaváněla navíc diletantstvím a naivitou. Jak se musí Amerika a Západní Evropa opět smát ‚zaostalosti‘ středo a východoevropských zemí díky tak špatné prezentaci našich zájmů ve světě.

Nebyl jsem sám, kdo pochopil trapnost celého dopisu. Ve dnech, které následovaly, se zdvihla vlna znepokojení nad tímto „kňučením“ (- jak trefně vystihly například Britské listy) o přízeň Obamy. Apel jakoby vůbec nebral na zřetel realitu současného světa. Dnešní Rusko již dávno není rozpínavý Sovětský svaz, a i kdyby se přesto chtělo vracet k imperiální politice, zůstává otázkou, zda má sílu vážně ohrožovat své bývalé satelity ve střední Evropě - dnes členy Evropské unie a NATO. Spojené státy jsou sice ještě stále významnou mocností současného světa, ale už vůbec ne mocností dominující. Signatáři apelu na jedné straně pochlebují Americe loajalitou na věčné časy, na druhé straně poučují Obamu, co má dělat, aniž by vůbec jevili pochopení podstatně rozdílné zahraniční politiky Bushe juniora a Baracka Obamy.

Světový časopis The Economist k dopisu mezi jiným například konstatuje, že „hrozby, jež líčí autoři dopisu, zní jako nářek a jsou naivní..., Podporovat v roce 1980 Wałęsu bylo jak šlechetné tak přispělo k urychlenému rozpadu sovětské říše. Ale Rusko už pro Ameriku není hrozbou jako v době Sovětského svazu Leonida Brežněva“.

Domnívám se, že psát Obamovi o pomoc ukazuje opět a znovu českou malost, stejně tak jako ignoranci a neznalost současných světových záležitostí a vztahů. Kdy se už konečně naučí náš národ stát na svých vlastních, mít svou hrdost a kapacitu dělat pro svět dobro? Místo toho se opět utíkají k „nějakému tomu dubisku...“, když ne doleva tak doprava. Být Obamou, tak se ani nezdržuji odpovědí. Nestojí za to, jsou podstatnější věci, které je dnes třeba řešit. Postkomunistické státy nejsou "Obama's responsibility". Mají svoji vlastní zodpovědnost, ke které by se měly postavit čelem například ve své sounáležitosti k Evropské unii, kde mohou upevnit své pozice, o to se však příliš nesnaží. A samotní politici v České republice se nesnaží vůbec o nic, včetně těch ‚bývalých mocných‘. Apatie a neschopnost národa, který nechce jít ani k příštím volbám, protože nevidí jedinou slušnou stranu a alternativu, natož aby byl schopen postavit se případnému hrozícímu nebezpečenství zvenčí, nebude přece zachraňovat Barack Obama.

Jaroslav Weis

Glosa Miloše Ondráška

O CHOVÁNÍ ZVÍŘAT A CENZUŘE

Zní to zvláštně, ale během mého pětiletého studia na Vysoké škole veterinární v Brně po osmačtyřictém roce jsme se vůbec nic nedozvěděli o chování zvířat. Věda, která se touto problematikou zabývá, se jmenuje etologie. Marxistické biology šokovala, protože byla v rozporu s jejich doktrínou o neomezené manipulovatelnosti mas. V ČSSR a v celém socialistickém bloku byla etologie na indexu, zmínky o ní byly cenzurovány a ojediněle pronikaly do odborné nebo populární literatury pod zašifrovanými termíny jako ´psychozoologie´ a naznačovala jakési biosociální aspekty v povinném kontextu marxistické dialektiky. Na veterinární škole v době mých studií a i potom dalších čtyřicet let nikdo neuměl spojit zoologii, zootechniku, fyziologii zvířat a psychologii. Vnucoval se nám názor, že chování živočicha je jen soubor nepodmíněných reflexů, které jednoduše odpovídají na vnější podměty. Mylně nám bylo servírováno, že zvířata se na rozdíl od lidí řídí pouze instinkty.

Když jsem se orientoval v Austrálii a dostal jsem se k etologické, v republice tehdy zakázané literatuře (např. K. Lorenc), okamžitě jsem zjistil, jaká křivda byla na dvě generace zoologů, veterinářů, zootechniků i rostlinářů, jak vyplyne z následujícího odstavce, páchána. Po roce 1989 byl okov cenzury českých komunististických tzv. vědců na poli chování zvířat a genetiky setřesen. Trofim Lysenko využil situaci nedostatku potravin v Sovětském svazu. Jako schopný propagandista prohlásil, že je schopen toto napravit, tak jako je možné modifikovat chování lidí a že jeho navržená metoda zvýší výnos obilovin tři až čtyřikrát. Toto tajemství spočívalo v tzv. jarovizaci, způsobu předosevní úpravy osiva teplotou a vlhkostí. Měla se tak zkrátit vegetační doba, posunout čas jarního setí a eventuálně vysévat odrůdy ozimých obilovin na jaře. Lysenko byl postaven do čela sovětské akademie zemědělských věd a razil obludnou nepravdu, že Mendelova genetika dala základ nacistickým doktrínám. Ruští mendeliáni byli vyražděni nebo vyvezeni do gulagů, českoslovenští se také potázali se zlou, např. světoznámý profesor chovu domácích zvířat a zejména koní na brněnské Vysoké škole veterinární byl po únoru 1948 na hodinu a s potupou propuštěn. O něm a ostatních, kteří nesouhlasili s Lysenkem nesmělo po dalších čtyřicet let padnout ani slovo.

Čtenáře překvapím názorem, že vidím jakousi spojitost mezi násilnými praktikami lysenkovštiny a propagandou napojenou na hnutí týkající se globálního oteplování vyvolaného průmyslovou civilizací. Toto oteplování je vysvětlováno frázovitě a ve zkratkách, kterým většinou nerozumíme. Tak podobně tajemství lysenkovské pavědy se pokoušeli pochopit pouze zmanipulovaní vyznavači marx-leninského náboženství. Dnes slyšíme denně o emisích dioxidu uhličitého (české chemické názvosloví psávalo dioxyd) a jeho prodeji a nákupu, abyste věděli o co jde, řeknu raději ´trading scheme´. Mám obavu, že to způsobí chaos v obchodním světě, banky se budou mít dobře a šejdíři budou mít pré. Podvodník, který kdysi prodával Karlštejn, byl v tomto srovnání žabař. Politik, ať již kdekoliv, pokud se odváží veřejně mluvit proti katastrofální zkáze planety vyvolané výfukovými plyny, je ocejchován jako ‘antienvironmentalista‘.

O jednom vím, je to český prezident Klaus, sklízí hněv celého levicově orientovaného zazelenavšího se světa. Nemohu si pomoci, obojí hnutí, o kterých mluvím, vidím jako manévrování nebo spíše šermování politiků, jde o ideologické výzvy a vědecké exaktní poznatky nebyly a nejsou dostatečně a srozumitelně vysvětlovány. Od 18tého století, kdy začala industrializace, průměrná světová teplota stoupla do dneška o 0.7°C. Jak snad víte, skutečně nejvyšší australští zachránci planety byli opakovaně nedávno dotázáni, zda se zvyšující koncentrací skleníkových plynů také stoupá člověkem indukovaná globální teplota, jak se do nás buší. Neodpověděli, nepotvrdili. Viníkem mizející sněhové čepice na vrcholu Kilimandžára byla triumfálně označena změna počasí, nyní bylo ale zjištěno, že se tak děje následkem probouzející se geotermální vulkanické aktivity.

Na složení skleníkových plynů se silně podílí methan, zelení řečníci se příliš nezmiňují, je snadnější ukázat prstem na průmysl a transport. Methan nevylučuje jen skot, ale i termiti, rýžová pole, močály, tlející biologický materiál, skály a sedimenty na mořském dně působením bakterialní a sopečné činnosti. Příroda stále skrývá nejedno tajemství a prostě ignoruje rozličné protokoly a politicky či mocensky motivovaná tvrzení.

Argument a protiargument jsou stavební kameny demokratického života. Ze svého exilového útočiště v Indii dalajláma nedávno vyzval celý svět: ”No freedom speech – no freedom press”.

Dikobraz z 21. srpna ‘68 - Archiv Libri prohibiti J. Gruntoráda

ftípky

"A jak to vlastně je, po tom Pražském jaru?"
ptá se zahraniční dopisovatel.
"Jsou Rusové teď vašimi bratry nebo přáteli?"
"Bratry, samozřejmě. Přátele si člověk může vybrat!"

Jedna z rolí veřejných sdělovacích prostředků – a nejen jich

Milan Dubský

Veřejnost pod vlivem hlavních sdělovacích prostředků, ale i sofistikované cenzury, zastává na řadu problémů určitý většinový názor. A najednou přijde někdo znalý, vzdělaný, zasvěcený, soudný, mající přístup k informacím a logicky uvažující člověk - politik, publicista, novinář, vědec – se zcela novými skutečnostmi a hlavně jiným než převládajícím většinovým názorem. Otřese nebo by mohl otřást veřejným míněním. Problém je v tom, že většina občanů jej nečte a neuslyší. Ale k uším i očím velké části intelektuálů, politiků, novinářů, redaktorů se jeho názor dostane. Mnozí z nich jsou překvapeni. Nastane doba očekávání, co řeknou vlivová média, vedoucí politici, experti, blogisté. Pak změní názor nebo melou jako kolovrátky oficiální verzi. Jsou ovšem ještě minimálně dvě varianty. Při jedné je tento nový názor a s ním i nová fakta a skutečnosti umlčeny, potlačovány, ignorovány a cenzurovány. Takže se o tomto jevu většinová veřejnost, až na zvědavce a intelektuály, mnoho nedozví.

Další varianta, ze všech špatných nejhorší, je ta, že se opravdu důležitý problém nejen potlačí, ale místo něj se nastolí jiný, nepodstatný. Ten odvede pozornost od těch opravdu vážných. To má své národní, státní i globální rámce. Zástupné problémy tím, že se jimi zabývají hlavní média nebo jejich většina, a to neúměrnou dobu vzhledem k jejich opravdové důležitosti, nabývají zdání důležitosti a závažnosti. Příkladů je nespočet. Ptačí chřipka, zveličení a důkladné nevysvětlení tématu, čehož následkem bylo vybití téměř miliardy ptáků a drůbeže. Nemoc šílených krav podobně. Prasečí chřipka. Dosud na ní zemřelo v celém světě kolem 160 osob. Za jediný měsíc zahyne na českých silnicích více lidí než na tuto chřipku dosud zemřelo. Jaká je to relace? Zástupnost zcela čitelná. Čiší z ní zájem farmaceutických firem, činnost lobbyistů a tisíců úřednických aparátčíků, pisálků v novinách, jejichž činnost je oproti ostatním problémům společnosti a světa marginální a bezvýsledná. Jedné „celebritce“, misce roku nebo regionů či odvětví, se věnuje více času v televizi, rozhlasu a více místa v tištěných a elektronických mediích než stovce daleko závažnějších problémů v současné společnosti, v mezinárodních či globálních vztazích.

Aby se přestalo mluvit např. o korupci známého politika, defraudaci bankéře a celých bank, zločineckých spolčeních, přinesou sdělovací prostředky zprávu o dvouhlavé kočce nebo o děvčátku se zdvojenými orgány a jiné. Jsou to jistě zajímavá sdělení, ale neměla by se stát tím hlavním, čím by veřejnost měla být masírována. A tak se náš veřejný život valí ze dne na den přes tyto tolikrát každodenností ošlapané oblázky a omalovánky dál. Pod povrchem se ale odehrávají důležité procesy, změny, které opravdu formují náš současný i budoucí život a svět. A ty jsou přecházeny „nezájmem“ nebo spíše usměrňováním veřejnosti, aby ti, kteří jsou vlivnými hybateli změn, zůstali v pozadí, nepoznaní a mohli dále kout pikle v zájmu malé menšiny obyvatel této planety.

Příspěvek našeho nového dopisovatele z Prahy byl zveřejněn v Britských listech

Dne 12. května 2009 bylo vyhlášeno ve Sbírce zákonů nařízení vlády č. 122/2009 Sb., o odškodnění studentů vysokých škol, kterým bylo v období komunistického režimu z politických důvodů znemožněno dokončit studium na vysoké škole, a které nabývá **účinnosti dnem 1. srpna 2009.**
Dle tohoto nařízení vlády má nárok na přiznání a vyplacení jednorázové peněžní náhrady ve výši 100 000 Kč osoba, která:
1) je **rehabilitovaným studentem**, tj. rozhodnutí o jejím vyloučení bylo zrušeno zákonem o mimosoudních rehabilitacích a toto zrušení je potvrzeno rehabilitačním dekretem příslušné VŠ, kterým bylo rozhodnutí o vyloučení ze studia prohlášeno za neplatné,
2) je **státním občanem České republiky,**
3) byla **studentem vysoké školy**, která měla sídlo na území, které je součástí území České republiky, a tato osoba
a) byla vyloučena z řádného studia z politických důvodů v období od **25. 2. 1948 do 31. 12. 1956,** a
b) podala žádost o odškodnění nejpozději **do 31. prosince 2011**
Žádost se podává Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy, Karmelitská 7, 118 12 Praha 1.
Více informací naleznete na stránkách Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

Vepřová chřipka

Ivan Kolařík

Člověk ví většinou velice dobře, když na něj něco leze. Nemluvím v tomto případě o žádné krasavici, nýbrž o banálním nástudu nebo chřipce. Potíže začnou tím, že máte nepříjemný pocit na měkkém patře a než se nadějete, spustí se vám z nosu, začne kýchání, škrábání v krku, příští den jste malátný jako mrtvola, v jednom kuse byste spal, nechutná vám jíst a nakonec, když dojde vůbec k nejhoršímu, příčí se vám pití piva a dokonce s vámi nehne, ani když se manželka před vámi promenáduje tak jak ji pánbůh stvořil. Nástud, který ještě nevyvrcholil ve zrádnou prasečí chřipku, začnete léčit nejen spánkem, ale i drsnou kořalkou, kterou, pakliže nepomůže, nahradíte hektolitry horkého čaje s medem a citrónem. Ten pijete tak dlouho a sveřepě, že je vám po něm blivno a netrvá dlouho a na vitamín cé a med se nemůžete ani podívat. Navíc se nemůžete z nástudu pořádně vyspat, protože vás čajíček každých deset minut honí na záchod. Znechucen nahradíte horký čaj polykáním směsice prášků a modlením, aby se váš stav nezhoršil natolik, že byste začal kuckat a dostal horečku. Samozřejmě, že po chmurných zprávách o epidemii "vepřové" chřipky propadnete panice a vydáte se k lékaři, protože člověk nikdy neví a co kdyby? Na čele vám vyvstane smrtelný pot, když si uvědomíte, že jako obstarožní osoba nemáte nárok na přežití.

Přeplněné parkoviště před klinikou vás přesvědčí, že na tom nejste s chatrným zdravotním stavem sám. Čekárna je narvaná sklesle vypadajícími, sviňskou chřipkou a jinými nepříjemnými chorobami skolenými pacienty, kteří kolem sebe bezohledně prskají, takže s hrůzou konstatujete, že i kdybyste obávanou chřipku ještě neměl, teď ji zaručeně chytnete. Jste silně nervózní a zatímco dvě hodiny čekáte, než na vás přijde řada, neustále přehazujete nohu přes nohu a listujete v usmolených, několik let starých časopisech, ve kterých se snažíte číst senzacechtivé články o zmařených životech slavných hvězd stříbrného plátna a o zázračných dietách, po kterých za týden shodíte dvacet kilo tělesné váhy.

"Mr Koklomník," zkomoleně vyvolá moje jméno snědá lékařka neklamných indických rysů s rouškou na ústech.

V ordinaci, kde jsem usedl na židličku očekávaje, že mi bude změřen tlak, budu muset vypláznout jazyk a říci "ááá" a paní doktorka mi vsune do podpaží teploměr, se nic takového nestalo.

Lékařka se nejprve podívala na hodinky, pak něco naťukala na počítaci a teprve potom se stroze zeptala, co mi je. Když jsem jí starostlivým hlasem vylíčil své symptomy a mohutně jsem kýchnul takovým způsobem, že mi nudle vylétla až na knírek a vzápětí jsem se strašně rozkašlal jen aby paní doktorka uvěřila, že si nevymýšlím, pohrdlivě si mě změřila a suše navrhla, že mám pít hodně tekutin, především horký čaj s citrónem a medem a nástud vyležet.

"Ale to už dělám čtyři dny a pořád mi není lépe. Spíše naopak," starostlivě jsem oznámil doktorce a opatrně, abych ji snad nerozčílil, jsem se zeptal, jestli náhodou třeba nemám prasečí chřipku, když právě teď v Melbourne a po světě tak řádí.

"Prasečí chřipka to není, to byste měl jiné příznaky jako horečku," řekla doktorka, která mi ani nezměřila teplotu a dodala: "Ale chcete-li, mohu vám dát injekci, abyste se brzy postavil na nohy."

"Ale vždyť proti prasečí chřipce snad ještě vůbec nic není," namítnul jsem nesměle, doufaje, že mi doktorka nemíní dát injekci proti chřipce jako takové, protože i já věděl, že když už člověk nástud má, protichřipková injekce může nakrásně způsobit takové zhoršení zdravotního stavu, že pacient začne i chrochtat.

"Neřekla jsem, že je to proti prasečí chřipce," pravila indická lékařka a dodala, že je to vitamínová injekce

checkusouttravel
Czech Republic Specialist

Specializujeme se na -

Letenky z Austrálie do Prahy/Vídně
Ubytování, Túry, Výlety,
Lázně, Atrakce, Transport v Praze a z Prahy/Vídně

Letenky z Evropy do Austrálie
Ubytování, Túry, Výlety,
Atrakce, Transport v Austrálii a Tichomoří

Cestovní pojištění
Super servis

Více informací -

www.checkusouttravel.com.au
(cestování z Austrálie)
www.checkusouttravel.cz
(cestování z ČR)

E-mail: info@checkusouttravel.com.au

Tel: 1300 794 543

Telegram z Ruska po vítězném hokejovém finále s Ruskem v Naganu:
"Blahoprejeme ke zlatu STOP ropovod STOP plynovod STOP."

pro podpoření zesláblého organizmu. Pak se opět netrpělivě podívala na hodinky, a když zjistila, že mé vyšetření vzalo plných pět minut, obrátila oči v sloup a vzdychla: ”Tak chcete tu injekci nebo ne?”

“No já, po pravdě řečeno, nevím, paní doktorko, já tomu nerozumím. Má to nějaké vedlejší účinky? A bude to bolet?” zeptal jsem se, načež paní doktorka, aniž by odpověděla, strčila mi pod nos předpis na injekci a nařídila, abych si ji šel do lékárny vyzvednout.

“Až to dostanete, objednejte se a já vám ji píchnu.” Pak jsem jen podepsal lejstro, že jsem u ní byl na vyšetření, takže může být státem řádně zaplacena ve výši $75.

Měl jsem štěstí, že lékárna byla jenom přes ulici. Za injekci jsem zaplatil $60 a šel jsem si znovu sednout do čekárny, která byla stejně plná ukýchaných lidí jako před necelými dvěma hodinami. Našel jsem si místo sice dál od neustále pofrkávajících bacilonosičů, ale zato u automatických dveří, které se s příchody pacientů neustále otevíraly a na mě proudil ledový vzduch, takže se mi přitížilo a stal jsem se zrovna tak bacilonosičem a prskal jsem kolem sebe jedna radost. Další dvě hodiny čekání na tu samou lékařku s velikýma černýma očima jsem využil k četbě článků v časopise pro ženy, ze kterých jsem se ledačemu přiučil. Když jsem se pročetl k tomu nejzajímavějšímu, ve kterém jakýsi expert podrobně vysvětloval, jak mohou čtenářky dojít k úžasnému orgasmu bez jakéhokoliv přičinění pánského partnera či dámské partnerky, vykoukla ze dveří hlava a ozvalo se: “Mr Koklomník, please.” Já jsem jenom s velkou nevolí odpoutal vytřeštěné oči od poučného článku a vešel jsem do ordinace.

“Co pro vás mohu udělat?” zeptala se paní doktorka.

“Byl bych vám moc vděčný, kdybyste se pokusila vyslovit pořádně moje jméno a pak mi dala tuto injekci, kterou jste mi dnes ráno naordinovala,” řekl jsem tentokráte již nakvašeně.

“Sorry,” odvětila lékařka a zabodla mi jehličku do paže takovou silou, že jsem si bolestí prokousnul spodní ret. Pak jsem jenom podepsal další dokument, že jsem lékařku navštívil, za což byla státem odměněna dalšími $75. Tentokráte se moje návštěva omezila na necelé tři minuty.

“Hepčík!” řekl jsem na rozloučenou, vyšel z ordinace a v čekárně jsem sebral uslintaný časopis, abych se později doma v posteli při pití bylinkového čaje dozvědel, jak je to s tím dosahováním orgasmů.

Z nástudu jsem se nakonec vykurýroval sám bez další lékařské pomoci díky usilovnému kloktání solí, pití odvarů z česneku a hlavně zásluhou lahodné kořalky. Sviňskou chřipku jsem naštěstí nedostal.

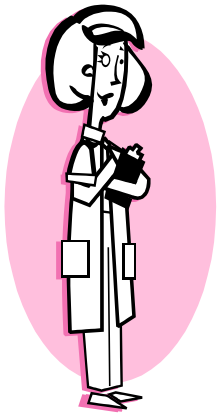

Ženě Máně nyní přikazuji, aby si kupovala ženské časopisy, protože si v nich člověk ledaco zajímavého přečte a ledačemu se i přiučí. Navíc se můžete dovědět, jakým způsobem letos v zimě předejít nástudům včetně sviňské chřipky, takže nebudete muset jít k lékaři, kterému záleží na všem jiném než na vašem zdraví…

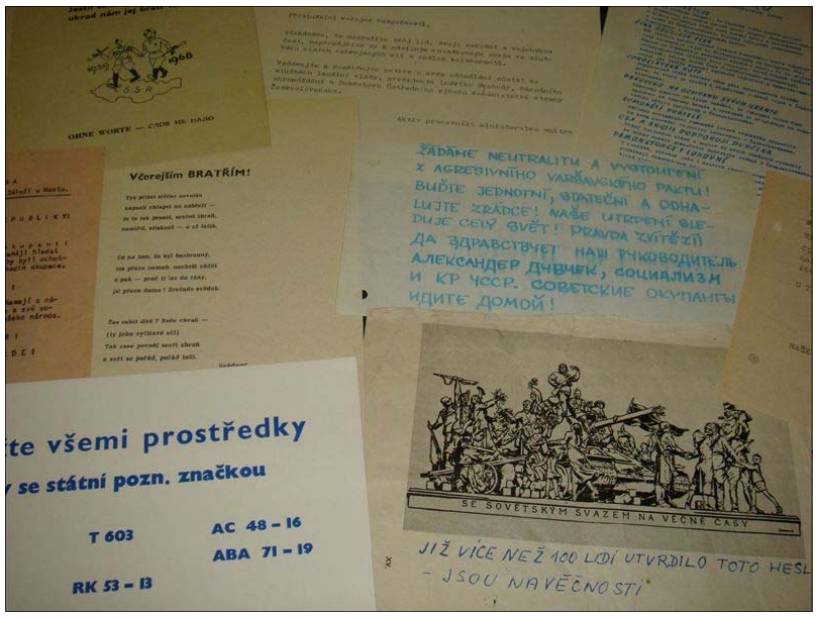

Letáky srpna 1968 - Archiv Libri prohibiti J. Gruntoráda

ŽIVOT JE JEN NÁHODA

- jak dokazuje další kapitola autora Ante Schotta

Když jsem se s tou nečekanou a nepředvídatelnou překážkou - devizovým záznamem pro turisty – tištěném na formuláři s vodotiskem "Národní banka" svěřil příteli razítkáři, věděl jsem už předem, že vodotisky nepatří, bohužel, do jeho oboru. Hana Pravdová byla tou jobovou zvěstí šokována a nepřekvapilo mě její rezignované prohlášení, že bez manžela Jirky samozřejmě ani ona nikam nejede.

„Ale snad by ses mohl, Ante, přece jen pokusit ten prázdný formulář nějak sehnat," obrátil se na mě Jirka. „Peníze nejsou překážkou, ať to stojí, co to stojí." Jeho hlas zněl rezolutně. Ale já si současně uvědomil, že Jirka je výborný herec s vyhlídkou kariéry v Národním divadle. Předstíral tu rezolutnost, aby imponoval Haně? Ale třeba nejen Hana, ale i on věřil v návrat z odskoku do Francie do Prahy za rok či dva, až komunistický režim zkrachuje. To Jirkovo prohlášení o penězích, zřejmě podložené nedávným velkým šekem z Barrandova, mě přivedlo na myšlenku možnosti objevení „kohosi" ze zaměstnanců Národní banky Na Příkopech momentálně v podplatitelné situaci. Nerad se smiřuji s porážkou a ten prázdný valutový aršík se pro mne stával výzvou.

Příští dva dny jsem promarnil v bankovní hale pozorováním měnících se šicht, ale třetí den se na mě usmálo štěstí. U jednoho z okének se na odpolední šichtě objevil můj bývalý kolega z právnické fakulty, se kterým jsem se vídal denně na přednáškách až do zavření univerzit roku 1938. Zřejmě práva nedokončil, s doktorátem by neseděl u okýnka. Znali jsme se jen povrchně, jeho příjmení jsem nikdy neznal. Ale byl znám jako Franta Pučmi, zatvrzelý gambler. Nespřátelili jsme se hlavně proto, že u mne nikdy nepochodil, ale když prý ve své vášni, pokeru, vyhrál, vypůjčené stovky většinou vracel.

Chvilku jsem postál v jeho frontě a když jsme si potřásli rukou, pozval jsem ho na večeři a vzpomínání na staré časy. Navrhl nedalekou hospodu s tím, že po večeři je pozván do zadního privátního lokálu na partii pokeru. Během nijak vynikající večeře jsem se dověděl, že po zavření univerzit nacisty, jeho strýc, člen správní rady Národní banky, ho dostal za jedno z tuctu okének banky, kde pobírá slušný plat už skoro deset let.

„Práva mě vlastně moc nebavila, takže to Němci vyřešili za mě, zrovna když jsem toho chtěl nechat", polocynicky mi vysvětlil. „To co dělám mě baví, rukama mi projdou miliony a já šustění bankovek měl vždycky rád", dodal. O mé osobní osudy za těch posledních deset let projevil jen letmý zájem. „Tak holt ti budu říkat doktore", zavtipkoval, když se zvedal k odchodu do toho pokerového doupěte. Ale ten starý Franta Pučmi se nakonec přece jen ozval.

„Tohle je nová parta, která hraje prej dost vysoko a já beru až pozejtří. Pučil bys mi doktore do pátku tři nebo čtyři stovky?" Náležitě finančně vybaven manžely Pravdovými jsem to zaokrouhlil na pět set s tím, že se tu znovu uvidíme na večeři za tři dny. „Díky vřele, ale příště je večeře na mně", zdůraznil a odspěchal.

Té příští večeře jsem se sotva mohl dočkat. Nedělám si zbytečné naděje? V hospodě už na mne čekal a vypadal dost zkroušeně. Nebyl prý to jeho den a těch pět stovek prý mi bude moci vrátit až po příští výplatě. Ujistil jsem ho, že to nespěchá, což vděčně ocenil. A přiznal, že je momentálně ve finanční tísni. Lahev francouzského klaretu a po ní druhá pomohla vytvořit atmosféru, kdy jsem se mu i já svěřil se svým problémem: - Můj dávný přítel, který před Hitlerem emigroval do USA, přiletěl na mé pozvání nedávno do Prahy a je naším hostem, ale už několik dnů marně hledá devizovou bumážku, kterou dostal na letišti v Ruzyni a do které mu celníci zapsali, kolik dolarů sebou přiváží. Brzy po příletu si v Národní bance vyměnil 500 dolarů za koruny, což úředník u okénka – možná i Franta Pučmi – zaznamenal do toho valutového formuláře. Ten se má při odletu odevzdat kontrole na letišti. On ale tu bumážku zřejmě někde ztratil. A pochopitelně se bojí možných komplikací v Ruzyni a pravděpodobného vyšetřování, pokuty a zdržení odletu.

„Napadlo mě, jestli bys, Franto, nemohl u vás v bance jeden takový prázdný formulář „zorganizovat"." Chvíli bylo ticho a pak přišla špatná zvěst: „Vrtalo mi to hlavou, ale konečně je mi jasná ta tvá velkorysá půjčka. Jenže existuje pár zádrhelů. Ty formuláře, se kterými k nám chodí stovky turistů, jsou číslovány, mají vodotisk „Národní banka" a jediný, kdo má klíč od skladiště je – naštěstí – můj dobrý kámoš. Ztráta i jediného formuláře by mohla být velmi riskantní, to jistě doktore chápeš. To riziko by muselo být patřičně odměněné. Nech mě se na to vyspat."...

Pokračování

Jedinečná příležitost navštívit
JIŽNÍ AMERIKU
- pohodlně a bezpečně!

Organizovaný zájezd na 27 dní – all inclusive
Březen/Září 2010

Volejte ***Evu Jančík***

Jetset

488 Centre Road, Bentleigh 3204
Tel: 03 9563 9122, Mob: 0413 499 321
Email: eva@bentleigh.net

LETENKY A ZÁJEZDY DO CELÉHO SVĚTA
SPECIALS DO PRAHY A VÍDNĚ

Tradiční SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ

& oslava 50ti let výročí Šumavy

se bude konat v neděli, 27. 9. 2009 v 15 hodin na Šumavě

Svatý Václav začal být bezprostředně po smrti uctíván jako mučedník a patron české země. Jeho svátek byl svátkem nejenom náboženským, ale i národním. Starobylá a mohutná svatováclavská píseň vlévala Čechům sílu a odvahu a pozdvihovala pokleslou mysl v dobách nejžalostnějšího národního úpadku. Také legenda o blanických rytířích, které vyvede kníže Václav z Blaníku v dobách nejhorších a zachrání vlast, budila naděje, křísila odvahu a sebevědomí. Karel IV. si v r. 1346 vyžádal od papeže Klimenta VI. listinu, jíž byla nová královská koruna věnována zemskému patronu sv. Václavu a z jeho lebky se snímala jen při nejvýznamnějších příležitostech, aby si ji mohl položit na hlavu stávající panovník jako její dočasný nositel. Sv. Václav se stal symbolem české státnosti. Jeho obraz je na pečetích zemského soudu i pražské univerzity, před Bendlovou sochou sv. Václava byly v r. 1848 formulovány české státoprávní požadavky a v r. 1918 před Myslbekovou sochou čtena zpráva o vyhlášení československé samostatnosti. Svátek sv. Václava je od r. 1670 v celosvětovém církevním kalendáři, slaví se 28. září.

Mši bude sloužit Jeho Milost D. J. Hart, D.D., Arcibiskup Melbournský

V 16 hod. pokládáme věnce u pomníku padlých, pak následuje taneční zábava s kapelou Edy Zlatého. Oběd nebo jen kávu s koláčky podáváme již od 12 hod. Kroje jsou vítány...

Těšíme se na setkání na Šumavě! Locks Way, Belgrave South, Victoria (MEL 84:J). Tel: 9754 5159

Oblouky naděje

**Oči mraků blýskají a ústa oblaků se přou,
hádají a hromují.
Nebe pláče. Země saje slzy,
aby rozkvetly kytice stromů a záhony květů.
Paprsky slunce prostřihly duchnu oblohy
a nakreslily oblouk duhy
barevný jako sojčí a papouščí péra.
Vzduch zavoněl i nadějí.
Ať to mezi lidmi není jinak.**

Vstupování

**Někdo má srdce plné lásky
a druhý zase hrubosti.
První má v očích sedmikrásky,
druhého jen zlost uhostí.
A přesto nelze lidi soudit,
že ten je dobrý, druhý zlý.
Každému z nás vždy něco chybí,
dobro i zlo se mísí, vloudí
a vstoupí v lidská obydlí.**

Verše ze sbírky básní Milana Dubského „Doteky neletmé“

Okupace po australsku

Barbara Semenov

Také si myslíte, že possumové jsou roztomilé australské vačice s lucerničkovým kukučem a útulnou kapsou, mlsající na spadaném ovoci za svitu luny? Zvažte dvakrát.

V srpnu udeří v Melbourne největší zimy – některá jasná rána může být i 5 stupňů, horší jsou dny, kdy prší a od moře fičí pronikavý ledový vítr. Teploty mohou být kolem deseti, ale máte pocit, že je pod nulou. Češi v republice nevěřícně kroutí hlavou na má tvrzení, že zima v australské Viktorii bývá často na kožich, kozačky a teplou šálu. V srpnu je nejlépe doma u horkého čaje a praskání krbu.

V bytě ve středu města však krb nemáme, o teplo se postará topení, jehož jednotka – objemná krabice, která slouží v létě zároveň jako klimatizace, je umístěna na střeše vedle terasy. Jednoho velmi chladného srpnového dne začalo topení zlobit. A přivolanému opraváři se v útrobách venkovní krabice naskytl nevídaný pohled.

Ve dvoupatrovém pelíšku spokojeně vyspávali čtyři possumové – dva dole, dva nahoře, stočeni do klubíčka v měkounkém pohodlí suchých listů a větviček loni zasazených kamélii, o které se postarali beze zbytku. Tady zjevně skončily i veškeré nádherné květy růží, které jsem s pečlivostí pěstovala a které mizely k mému žalu a frustraci každou noc vzdor sítím, třpytkám, strašákům, CD kotoučkům, postřikům, - to když jsem se mylně domnívala, že vandalové zahradních truhlíků jsou ptáci. No budiž – i to by se dalo australskému zvířátku odpustit. Ale... To byl jen začátek problému s našimi samozvanými okupanty.

Australský possum je státem chráněné zvíře. Vypadá jako něco mezi kočkou, veverkou, tchořem či krysou – podle toho, jakým se u vás těší sympatiím. Údajně mu hrozí vyhubení. V australské přírodě je ho však nepříjemný nadbytek. Na Novém Zélandě je považován za škůdce, jeho tamní legální hubení je v Austrálii nepředstavitelné. V Austrálii, jak mnozí Čechoaustralané zakusili na vlastní kůži, představuje possum a jeho rodinka, která se nastěhuje do vašeho příbytku, ságu zaručeného utrpení. Possum je noční zvíře, které si ke svému dennímu spánku vyhledá skulinou ve střeše domu místo, které u vás okupuje nikoli dočasně, ale navěky. Jeho odsun je komplikovanější než odsun sovětských vojsk z Milovic. Vy jako obyvatel domu nesmíte ve věci jeho odstranění udělat vůbec nic – nejenže je to trestné, ale je to i bezúčelné. Hrubě vyhozený possum se vám bude neustále vracet – je teritoriálním zvířetem. Odchytit jej smí pouze speciální jednotky profesionálů dle specifických zákonů a předpisů – do zvláštních klecí na návnadu, pouze v noci, nesmí se jich dotknout a musí je vypustit v tom samém místě. Za tuto službu zaplatíte kolem třista dolarů. Pak musíte zabezpečit veškeré možné otvory v domě včetně komínů, protože teritoriální nocležník se k vám zaručeně vrátí a celý kolotoč může začít znova. Při nejlepším bude possum pokračovat v systematickém ničení vaší zahrady – miluje vše co je šťavnaté, sladké a voňavé. Při nejhorším se stane požárním rizikem, jako tomu bylo u nás.

Venkovní teploměr ukazoval pět stupňů, když opravář zaplomboval zapínač topení vzhledem k nebezpečí požáru. Posádka licencovaných odchytavačů slíbila akci někdy během týdne. Mezitím jsme se třásli zimou v ledovém bytě, zatímco possumové hověli v krabici na střeše. Situace dosahovala paradoxu, kdy jsme zvažovali ubytování v hotelu. Australská správa byla totiž neoblomná. Posvátnost possumů překročila v naší civilizované, kulturní a velmi korektní zemi posvátnost krávy v Indii.

Přirovnání k okupaci je samozřejmě nadsázkou, humor nás však ve chvílích frustrace pomalu ale jistě opouštěl. Podobně i okouzlení australskou chráněnou faunou. Jak se říká – „vocaď pocaď"...

PŘEDPLATNÉ ČASOPISU ČECHOAUSTRALAN - $40

Šeky nebo peněžní příkazy - Money orders na účet CECHOAUSTRALAN zasílejte na adresu redakce ČECHOAUSTRALAN P. O. Box 1008, Hawksburn, VIC 3142

Můžete platit i elektronicky bankovním převodem:-
Bankovní spojení: EisBlue Holdings Pty Ltd, CECHOAUSTRALAN ACCOUNT - Account #: 813753720
National Australia Bank - BSB: 083-004, 330 Collins Street, Melbourne 3000, Australia

www.cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN

Miliony pasažérů si mohou zpříjemnit cestu londýnským metrem básní českého básníka Jaroslava Seiferta. Jeho báseň „A sbohem“ se během letních měsíců objeví ve vagónech metra v rámci oblíbeného projektu Poems on the Underground (Básně v metru).

A SBOHEM
ze sbírky Morový sloup

K milionům veršů na světě
přidal jsem jen pár slok.
Nebyly jistě moudřejší než píseň cvrčků.
To vím, odpusťte mi.
Už končím.

Nebyly to ani první šlápoty
v měsíčním prachu.
Jestliže však přece někdy zazářily,
nebylo to jejich světlo.
Miloval jsem tuto řeč.

A ta, když přinutí mlčící rty,
aby se zachvěly,
snadno přiměje milence k polibkům,
loudají-li se červánkovou zemí,
když zapadá slunce pomaleji
než v tropech.

Poezie jde s námi od počátků.
Jako milování,
jako hlad, jako mor, jako válka.
Někdy byly mé verše pošetilé
až hanba!

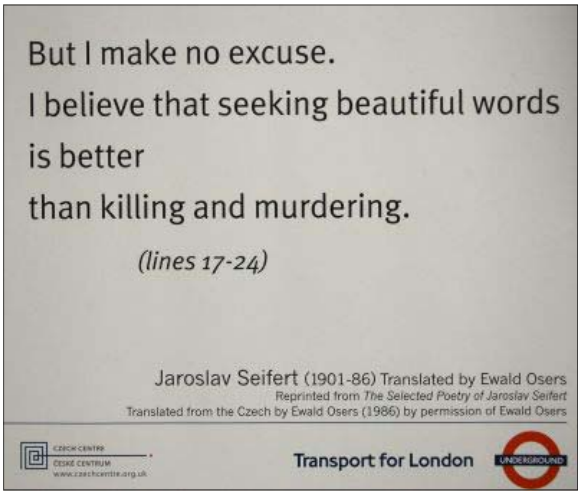

Ale za to se neomlouvám.
Věřím, že hledat krásná slova
je lepší
než zabíjet a vraždit.

Poetry is with us from the start.
Like loving,
like hunger, like the plague, like war.
At times my verses were embarassingly foolish.
But I make no excuse.
I believe that seeking beautiful words
is better than killing and murdering.

Redakce ČECHOAUSTRALAN - Barbara Semenov
P. O. Box 1008, Hawksburn 3142
email adresa - bsemenov@cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN © —NEZÁVISLÝ CELOAUSTRALSKÝ KRAJANSKÝ LIST

If undelivered return to:
P. O. Box 1008
Hawksburn 3142
AUSTRALIA

Print Post Approved
PP 381712/02414

POSTAGE PAID AUSTRALIA